

ELSŐ RÉSZ

*Holló árnyéka
Suhan át a szívem fölött,
Jéggé dermedti könnyeim árját*

SEORDAH KÖLTEMÉNY
ISMERETLEN SZERZŐ TOLLÁBÓL

VERNIERS ELBESZÉLÉSE

Számos néven ismerték. Bár még a harmincadik életévét sem töltötte be, a történelem máris seregnyi titulussal ruházta fel: a királyság pallosának hívta az eszelős király, aki e veszedelmet ránk szabadította, és Ifjú Súlyomnak nevezték azok, akik minden lépését követték a háború viszontagságain keresztül. Cumbraeli ellenségei Sötétkardnak ismerték; és, mint megannyi évvel később megtudtam, a Nagy Északi Erdőségek rejtőzködő törzsei Beral Shak Ur, azaz Hollóárnyék néven említették.

Ám az én népem egészen más elnevezést adott neki, és ez a név zengett a fejemben a reggelen, amikor a kikötőbe hozták. Reménységünk Gyilkosa. Hamarosan meghalsz, és én végignézhetem a haláltusádat, Reménységünk Gyilkosa!

Habár szemmel láthatóan legtöbbünk fölébe tornyosult, meglepve vettem tudomásul, hogy a róla szóló legendák ellenére korántsem óriás, és erős arcvonásait csak a legnagyobb jóindulattal lehetett volna csinosnak mondani. Vaskos alkata mellőzte a költők által megénekelt roppant izmokat, és csak egyetlen vonása csengett igaznak a mendemondákból: szénfekete szeme. Tekintete ragadozószerűen fúródott az enyémbe. Azt mesélték, képes belelátni az ember lelkébe, és titok nem maradhat rejtve előtte. Soha nem hittem az efféle mesebeszédben, ám a legendák rémével szemtől szemben állva megértettem, mások miért adnak hitelt efféle babonaságnak.

A birodalmi őrség népes különítménye kísérte a foglyot. A lándzsájukat készenlétben tartó katonák a rabot szorosan közrefogva ügettek, és szúrós szemmel kémlelték a tömeget, rendbontók után kutatva. Ám a csöcselék néma maradt. Az emberek megálltak, és megbámulták az utcán elhaladó lova-

sokat, nem harsantak kiáltások, és nem röppentek kődarabok sem. Eszembe jutott, hogy a nép jól ismeri ezt a férfit: rövid ideig maga vezette a várost, és parancsolt a falak közt állomásozó idegen hadnak. A városlakók arcán mégsem tükröződött gyűlölet vagy bosszúvágy. Leginkább csak kíváncsinak tűntek. Mit keres ez errefelé? Miért van még egyáltalán életben?

A lovas kompánia a mólónál lefékezett, és a hátasároló leszálló foglyot a kikötőben veszteglő hajóhoz vezették. Sietve eltettem a feljegyzéseimet, és felálltam a fűszereshordóról, amelynek tetejét alkalmi pihenőhelyemül választottam. Odabólintottam a lovasok parancsnokának:

– Üdvöz légy, uram!

Az őrség sebhelyes állú, a déli birodalomra jellemző, ébenfekete bőrű veterán tisztje gyakorlott szertartásossággal viszonzta a bólintásomat.

– Verniers uram.

– Remélem, sima utatok volt, uram.

A kapitány vállalt vont.

– Néhány fenyegetés itt-ott. Dzsesszeriában be kellett törnünk néhány koponyát. A helyiek fel akarták lógatni Reménységünk Gyilkosát a templomtoronyra.

Meglepődtem a felségsértésen. A császár rendeletét a fogolyszállító karaván útvonalába eső összes városban kidobolták, és a napnál is világosabb parancsot nem lehetett félreérteni: Reménységünk Gyilkosának nem eshetett bántódása.

– A császár hallani fog a rendbontásról – ígértem.

– Ahogy kívánod, uram, bár semmiség az egész. – A parancsnok a rabhoz fordult. – Verniers uram, ezennel átadom neked a császári foglyot, Vaelin Al Sornát.

Tartózkodón odabiccentettem a magasra nőtt férfinak. Fejében egyre visszhangzott a név: Reménységünk Gyilkosa, Reménységünk Gyilkosa...

– Üdvöz légy, uram! – préseltem ki magamból a köszöntést.

Átható, vizsgálódó fekete szeme egy percre megtalálta az enyémet. Egy szempillantás erejéig eltűnődtem rajta, vajon igazak-e a róla szóló, hihetetlen mesék, valóban varázserejű-e a vadember tekintete. Tényleg képes kicincálni az igazságot ellenfelei lelkéből? A háború óta megannyi történet keringett Reménységünk Gyilkosának titokzatos képességeiről. Állítólag értette az állatok nyelvét, parancsolt a Névtelennek, és kénye-kedvére fordította az időjárás alakulását. Pengéjét levágott ellenségeinek vére edzette, így csatában

soha el nem törhetett. Ám a legrémisztöbb szóbeszéd szerint népével együtt a halottakat imádták, és elődeik árnyaival társalogva meg tudtak idézni mindenféle ocsmányságot. Nemigen hittem ezekben a badarságokban, hiszen ha az északiak tényleg ilyen hatalommal bírnak, miként lehet, hogy hadseregünk megsemmisítő vereséget mért rájuk?

– Uram – köszöntött Vaelin Al Sorna. Érdes hangjánál csak idegen kiejtése volt fülsértőbb. Tömlöcben tanulta az alpirit, és hangja színezetét minden bizonnyal száz meg száz csata, fegyvercsörgés és halálsikoly köszörülte ilyen bántóra. Az egyik ilyen ütközetben veszett oda legjobb barátom, és vele együtt a birodalom ragyogó jövője is.

Az őrség parancsnokához fordultam:

– Miért van megbilincselve a fogoly? A császár parancsa szerint a legnagyobb tisztelettel kell vele bánni.

– A népnek nem tetszett, hogy béklyóitól megfosztva utazik – magyarázta a parancsnok. – Ő maga javasolta, hogy a kellemetlenségek elkerülése végett verjük bilincsbe. – Odalépett Al Sornához, és levette a béklyót. A nagydarab harcos sebhelyes kezével dörzsölgette a csuklóját.

– Nagyuram! – kiáltott valaki a tömegből. Megfordulva egy potrohos emberkére lettem figyelmes, aki fehér kaftánban igyekezett felénk. Arca gyönyögzött a szokatlan erőfeszítéstől. – Nagyuram, csak egy percre!

A parancsnok keze a szabályjához vándorolt, de Al Sorna szemében nem látszott ijedelem, és mosolyogva köszöntötte a pocakost.

– Aruan kormányzó!

Az illető lefékezett, és egy csipkekendőbe törölte az arcát. Baljában hosszú, vászonba csavart tárgyat vitt. Odabiccentett a parancsnoknak és nekem, de a fogolyhoz intézte a szavait.

– Nagyuram, sosem gondoltam, hogy viszontlátlak! Hogy szolgál az egészséged?

– Jól, kormányzó. Hát a tiéd?

A kövér férfi színpadiasan fellendítette a jobb karját. A csipkekendő a hüvelykjéről lógott, és a többi ujját egytől egyig ékkövekkel berakott gyűrűk díszítették.

– Már nem vagyok kormányzó. Manapság szegény kalmárként tengetem az életem. A kereskedelem sem a régi, de azért elboldogulunk.

– Verniers uram – fordult felém Al Sorna –, bemutatom Holus Nester Aruant, Lines város egykori kormányzóját.

– Üdvöz légy, uram! – köszöntött Aruan rövid meghajlás kíséretében.

– Üdvöz légy te is, uram! – válaszoltam udvariasan. Tehát Reménységünk Gyilkosa ettől az embertől foglalta el a várost. A háború után erős kritika érte Aruant, amiért a becstelenség okán önkezeléssel nem vetett véget az életének, de a császár (Isten tartsa meg bölcsességében és kegyelmében) irgalmat tanúsított irányában, amikor fény derült az ostrom különös körülményeire. Irgalma azonban nem terjedt ki a kormányzósági tisztség folytatására.

Aruan visszafordult Al Sorna felé.

– Örömmre szolgál, hogy jó egészségben talállok, uram. Írtam a császárnak, és kegyelemért könyörögtem.

– Tudom, leveledet felolvasták a tárgyalásomon.

Jól ismertem a tárgyalásról készült feljegyzéseket. Amikor a védelem a Reménységünk Gyilkosa által tanúsított szokatlan nagylelkűséget és emberiséget taglalta, citálta Aruan levelét, amit a férfi élete kockáztatásával juttatott el az udvarba. A császár türelmesen hallgatta, majd kihangsúlyozta, hogy a fogoly a bűnei és nem erényei miatt áll a bíróság előtt.

– Leányod hogy van? – érdeklődött a rab.

– Kiválóan. Idén nyáron frigyben adja a kezét egy hajóács gyarló fiának. De hát mit tehet a szegény apa? Hála neked, legalább életben van, hogy összetörje a szívemet.

– Örülök. A frigynek, nem az összetört szívednek. Ajándékot nem adhatok, csak őszinte jókívánságaimat.

– Magam azonban ajándékkal érkeztem, nagyuram.

Aruan két kézzel feltartotta a vászonba bugyolált valamit, és furán zord kifejezés ült az arcán.

– Úgy hallottam, hamarosan szükséged lesz erre.

Az északi tétovázott, ám végül átvette a csomagot, aztán sebhelyes kezével leoldotta a kötelékeket. A vászon alatt idegen stílusú kard lapult. A hüvelybe dugott penge méterhosszú lehetett és nyílegyenes, nem olyan, mint az alpiri katonák hőn szeretett, hajlított szablyái. Árva abroncs ívelt körbe a markolaton marokvédő gyanánt, és a fegyver egyetlen éke az egyszerű, acél markolatgömb volt. A markolaton és kardtokon látható karcolások hosszú, háborúzással töltött esztendőkről meséltek. A férfi nem holmi szertartási kardot tartott a kezében, és erőm menten elhagyott, amikor rájöttem, hogy ez a saját fegyvere. Az a fegyver, amivel a partjainkra érkezett. A kard, ami Reménységünk Gyilkosává tette.

– Képes voltál megőrizni, uram? – köptem az elképedt szavakat Aruannak. A pocakos kalmár ridegen felém fordult.

– A becsület így kívánta, uram.

– És én hálás vagyok érte – vágott közbe Al Sorna, mielőtt dühömmek továbbí utat adhattam volna. Megforgatta a levegőben a hüvelyébe dugott kardot, és az őrség parancsnoka megdermedt, amikor az északi ujjnyira kihúzta a pengét a tokjából és hüvelykével megérintette az élett. – Még mindig éles.

– Jól gondját viseltem. Rendszeresen olajoztam és éleztem. Ám van nálam még egy apróság. – Aruan kinyújtotta a kezét. Tenyerén egyetlen rubintkő csücsült, egy közepes méretű, mívesen metszett ékkő, ami egykor nyilván a családi gyűjtemény értékes részét képezte. Ismertem Aruan hálájának pontos történetét, de a vadember iránt tanúsított nyilvánvaló nagyrabecsülése és a kard gyomorforogató jelenléte igen feldühíthett.

Al Sorna nem jutott szóhoz, csak a fejét rázta.

– Kormányzó, nem...

Közelebb léptem, és halkán odaszóltam neki:

– Északi, ez az ember nagyobb tisztelettel adózik neked, mint amit megérdemelsz. Ha visszautasítod a követ, azzal mélyen megsérted, s a becsületeden is csorba esik.

Futólag rám emelte éjfekete szemét, majd Aruanra mosolygott.

– Nem utasíthatom vissza nagylelkű ajándékokat – szólt, azzal elvette az ékkövet. – Becses kincsként őrzöm majd meg.

– Remélem, hogy nem sokáig – kacagott Aruan válaszképpen. – Az ember csak akkor őrzi a kincseit, amikor a szükség nem kívánja, hogy túladjon rajtuk.

– Te ott! – harsant egy kiáltás az egyik közelben horgonyzó hajóról. A meldenei gálya evezőinek számából és a hajótest szélességéből egyértelműen kiderült, hogy a jármű kereskedelmi célokra épült, és nem a legendás hadihajóik egyike. Hosszú fekete szakállú, köpcös ember integetett az orrból. A fejére tekert vörös kendő alapján a kapitány lehetett.

– Hozzátok fel a fedélzetre a Reményölöt, alpiri kutyák! – kiáltotta a megszokott meldenei udvariassággal. – Ha tovább veszteglünk, lekéssük a dagályt.

– Várnak a szigetek – figyelmeztettem a foglyot, miközben nekiláttam összeszedni a holmimat. – Ne haragítsuk magunkra a kapitányt!

– Tehát igaz – nyugtázta Aruan. – Tényleg elmész a szigetekre, uram, és megvívsz az úrhölgy életéért?

Hirtelen rájöttem, miért találok olyan visszataszítónak a kalmár hanghordozását. Túlzottan behízselgőn hangzott.

– Igazad van, uram – felelte Reménységünk Gyilkosa, majd röviden kezecskézett Aruannal, odabiccentett az őrpáncsnoknak, és felém fordult. – Indulhatunk, nagyuram.

– Lehet, hogy a császárod legfőbb talpnyalói közé tartozol, te firkász – bökött mellbe a kapitány az egyik ujjával –, de ez a hajó az én birodalmam. Választ-hatsz, hogy a priccseden alszol, vagy a főárbochoz kötözve utazol.

Megmutatta elfüggönyözött szállásunkat a rakodótér hátsó részében, a tathoz közel. Az egész hajófenék állott tengervíztől bűzlött, amibe a rakomány sokféle szaga keveredett: émelyítő, édeskés gyümölcsillat, szárított hal bűze, és a Birodalom ezernyi híres-neves fűszerének aromája. Alig sikerült megállnom, hogy ne öklendezzem.

– A nevem Verniers Alishe Someren, birodalmi krónikás, legfőbb írástudó és a császár nagyra becsült szolgálója – feleltem, bár a szám elé tartott kendő némiképpen eltompította a szavaimat. – A hajós nagyurak megbízottjaként és a császári fogoly kísérelőjeként tartózkodom a hajón. Mutass némi tiszteletet, alávaló kalóz, máskülönben rövidest húsz gárdistával találhatod magad együtt, akik a legénység előtt fognak megkorbácsolni!

A kapitány közelebb hajolt. Alig hittem, de a szájából dögletebb bűz áradt, mint a hajófenékből.

– Akkor legalább lesz huszonegy hullánk, amit kidobhatunk a bálnának, amikor kifutunk a kikötőből, firkász.

Al Sorna a lábával kipróbálta a padlón fekvő egyik derékaljat, aztán futólag körbepillantott.

– Megteszi. Azonban ételre és vízre is szükségünk lesz.

Ezt hallva elveszítettem a türelmemet.

– Komolyan azt gondolod, fogoly, hogy ebben a patkánylukban fogunk megaludni? Hisz ez undorító!

– Látnod kellene a tömlőcöt, uram. Ott is van patkány bőven. – A császári fogoly visszafordult a kapitányhoz. – A vizeshordót az előfedélzetten tartjátok?

A visszataszító férfi tömzsi ujjával bozontos szakállába túrt, és némán bámult az északi jövevény arcába. Láthatólag azt latolgatta, vajon gúny tárgyává vált-e, és hogy képes lenne-e végezni a fogollyal, ha rákényszerülne.

Az észak-alpíri partokon az a mondás járja: egy kobrának hátat fordíthatsz, de egy meldeneinek soha.

– Tehát te vagy az a szerencsés, aki összemérheted a kardforgató tudásodat a Pajzssal? Ilderában húsz az egy ellen fogadnak a bajnokra. Mit gondolsz, tegyek rád egy rézgarast? A Pajzs a szigetek legélesebb pengéje: szabályjával röptében vágja ketté a legyet.

– Szárnyaló hírneve már megelőzte – mosolygott Al Sorna. – A vizeshordó?

– Itt van. Napi egy ivótökkel merhetsz belőle, többel nem. Majd pont a legénységem maradjon szomjan az ilyenek miatt, mint ti? Étetl meg kaptok a csónaknál, ha nem bánjátok, hogy a hozzánk hasonló mocskokkal kell ebédelni.

– Ettem már rosszabbakkal is. Ha kell még egy evezős, rendelkezésedre állok.

– Eveztéél már, mi? – vetette oda neki a kapitány.

– Egyszer.

A szakállas felmordult.

– Elegen vagyunk. – Hátat fordított és menni készült, de még egyszer hátraszólt a vállá fölé: – Egy órán belül kifutunk. Ne legyetek láb alatt, amíg el nem hagyjuk a kikötőt!

– Szigetvilági vadember! – füstölgtem magamban, és nekiláttam kipakolni a holmimat. Kikészítettem a lúdtollamat és tintámat. Mielőtt letettem magam a derékáljra, benéztem alá, patkány után kutatva. Levelet készültem írni a császárnak. Teljes részletességgel tudatni akartam vele, miféle sértés ért az imént. – Annyi bizonyos, hogy ez a kutya többet nem talál menedéket az alpíri kikötőkben!

Vaelin Al Sorna leült, és nekidőlt a hajódeszkáknak.

– Beszéled a nyelvemet? – kérdezte, északi beszédre váltva.

– Nyelveket tanulmányozok – válaszoltam, szintén északi szavakkal. – A Birodalom mind a hét nyelvét folyékonyan bírom, továbbá öt másikon is megértetem magam.

– Lenyűgöző! Ismered a seordah beszédet is?

Félpillantottam a pergamenből.

– A seordah beszédet?

– A Nagy Északi Erdőségben élő seordah sil nyelvét. Hallottál már róluk?

– Nem mondhatnám, hogy kimerítő ismeretekkel rendelkezem az északi barbárokat illetően. Eleddig nem láttam értelmét komolyabban foglalkozni a témával.

– Tanult emberhez képest elégedettnek látszol tudatlanságodban.

– Egész nemzetem nevében szólok, amikor azt mondom: bárcsak ilyen boldog tudatlanságban leledzenénk, és sohasem hallottunk volna rólad!

A férfi félrebillentette a fejét, úgy tanulmányozta az arcomat.

– Gyűlöletet hallok a hangodban?

Rá sem hederítettem. Tollam sebesen siklott a pergamenen. Éppen a császári levelezés ceremoniális nyitómondatait körmöltem.

– Ismerted őt, nem igaz? – folytatta Vaelin Al Sorna.

A penna megállt a kezemben. Nem bírtam a szemébe nézni.

– Személyesen ismerted a Reménységet.

Letettem a tollat, és feltápáskodtam. Hirtelen elviselhetetlennek éreztem a raktér bűzét és a vadember közelségét.

– Igen, ismertem – feleltem reszelős hangon. – Mindannyiunk felett való volt. A Birodalom valaha élt legnagyobb uralkodója vált volna belőle. De nem ezért hallasz gyűlöletet a hangomban, északi. Azért gyűlöllek, mert Reménységünk a barátom volt, és te elvetted az életét.

Sietősen a fedélzetre vezető lépcső felé vettem az utam, és elindultam felfelé. Életemben először éreztem úgy, bárcsak harcos lehetnék, izmok dagadnának a karomon és köszív ülne a mellkasomban; bárcsak karddal vehetnék véres bosszút. De elérhetetlen messzeségben láttam mindezt. Testem csinosságához erő nem párosult, és gyors elmémbe nem szorult kegyetlenség. Sohasem harcoltam. Így tehát nem ismerhettem meg a bosszú ízét. Csak annyit tehettem, hogy szemtanúja leszek a gyilkosa kínhalálának, és megírom Reménységünk történetének hivatalos befejezését, császárom kedvére és könyvtárunk örök igazságának dicsőségére.

Hosszú órákig támasztottam a hajókorlátot. Néztem, mint olvad az északalpiri főny zöldes vize az Erinei-tenger sötétkékjébe. A fedélzetmester ütemesen verte a dobot az evezősöknek, és utazásunk megkezdődött. Amint elhagytuk a partot, a kapitány kibontatta a fővitorlát, és egyre sebesebben száguldottunk. A hajó orra késként szelte a lágylámpákat, és a meldenei szárnyas kígyót, a gyarló kuttyák számos tengeri istenségének egyikét ábrázoló, hagyományos, faragott orrszobor habtajték felhőjében dugta a víz alá sokfogú pófáját. Az evezősök két órán át húzták a lapátokat, de végül a fedélzetmester pihenjt vezényelt, és a férfiak bevonták az evezőket, és csapatostul étkezni mentek. Az ügyeletes legénység a fedélzeten maradt, és

ellenőrizte a vitorlakötélzetet, illetve hozzálátott elvégezni a tengerészélet véget nem érő feladatait. Egyik-másik matróz oda-odapillantott rám, de egyik sem próbált szóba elegyedni velem, s én hálával adóztam nekik ezért a kegyért.

Már több mérföldre jártunk a kikötőtől, amikor egyszer csak fekete uszonyok hasogatták fel kés gyanánt a tenger színét. Az árbockosárból azonnal vidám kurjantás hallatszott: „Bálnák!”

Nem lehetett megmondani, hányan vannak, ahhoz túl gyorsan és túl könnyeden cikáztak a tengerben. Olykor feljöttek a felszínre, hogy párafelhőt köpjenek az égre, majd visszacsusszantak a felszín alá. Csak amikor közel kerültek, akkor csodálhattam meg több mint hétméteres hosszukat orruktól a farkukig. A déltengereken már volt szerencsém delfinekhez. Az ezüstösen csillogó, játékos állatokat egyszerűbb mutatványokra is meg lehetett tanítani. Ezek a teremtmények azonban a legkevésbé sem hasonlítottak rájuk: a vízben suhanó, roppant árnyékok balsejtelmek sorát ébresztették bennem, a természet közömbös kegyetlenségére figyelmeztettek. A tengerészek ezzel szemben láthatólag másként szemlélték őket. Úgy kiáltoztak nekik a kötélzetről, mintha régi cimborákat köszöntenének. Mintha még a kapitány állandóan összeráncolt homloka is némileg kismult volna.

Az egyik gyilkos bálna látványos tajtékgéjzirt köpve tört át a víz színén, és félúton a levegőben tengelye körül megcsavarodott, aztán akkora robajjal érkezett vissza a tengerbe, hogy a hajó is belerázkódott. A meldeneiek ordítva adtak hangot tetszésüknek. „Ó, Seliesen – gondoltam magamban –, micsoda költeményt alkottál volna eme látvány dicséretére!”

– Szentként tisztelik őket – szólalt meg a hátam mögött egy hang. Megfordultam. Reménységünk Gyilkosa csatlakozott hozzám a korlátnál. – Azt tanítják, hogy amikor egy meldenei hullámsírba vész, az orkák elviszik a lelkét a világ peremén túli, végtelen óceánba.

– Ostoba babonaság! – húztam fel az orromat.

– A te népednek is megvannak a maga istenei, nemdebár?

– A népemnek igen, ám nekem nem. Az istenek mítoszba illő hősök, gyermekeknek való, vigasztaló mesék.

– Hazámban hamar megkedveltetnéd magad ezekkel a szavakkal.

– Csakhogy nem a te hazádban vagyunk, északi! És ha rajtam múlik, én soha nem is leszek.

Újabb állapot emelkedett ki a tengerből, majd jó háromméternyit megmutatott a testéből, mielőtt visszazuhant volna a mélybe.

– Különös – tűnődött Al Sorna. – Amikor a mi hajóink szeltek ezeket a vizeket, az orkák rájuk sem hederítettek, és csak a meldeneiek felé vették az irányt. Talán ugyanaz a hitük, mint a szigetek lakóinak.

– Talán – feleltem. – Vagy egyszerűen örülnek az ingyen halnak. – Az orr felé bólintottam, ahonnan a kapitány éppen lazacot dobált a tengerbe. A gyilkos bálnák olyan sebesen buktak rá a zsákmányra, hogy szemem követni sem tudta őket.

– Mit keresel itt, Verniers uraság? – szegezte nekem a kérdést a vadember.
– Miért téged küldött a császár? Hisz nem vagy te foglár.

– A császár kegyesen utat adott a kérésemnek, hogy szemtanúja lehessen közelgő párbajodnak. És persze, hogy Emeren úrhölgyet a hazájába kísérem.

– Azért jöttél, hogy meghalni láss.

– Azért jöttem, hogy feljegyezhessem az eseményt a birodalmi gyűjtemény részére. Végül is én volnék a birodalmi krónikás.

– Magam is hallottam. Fogva tartóm, Gerish, nagy csodálója volt a néppemmel vívott háború történetének, amit az alpiri irodalom legkiválóbb darabjának tartott. Művelt embernek számított, ahhoz képest, hogy egész életét a tömlöcben töltötte. Órákig ült a cellám előtt, és oldalt oldalra halmozva olvasott nekem fennhangon. Főként a csataleírásokat szerette.

– A mélyreható kutatómunka a történész mesterség alapja.

– Kár, hogy a történetedben oly sok minden hibádzik.

Megint azt kívántam, bár csak egy harcos erejével bírnék.

– Hibádzik?

– Az apró részletek a helyükön vannak, a nagy többségük legalábbis. Kivéve persze, hogy könyved szerint a Farkaslégiót vezényeltem. Valójában persze a Harmincötödik Gyalogezrednek parancsoltam, akiket a birodalmi őrségben csak Farkasfuttáknak neveznek.

– Ha visszatértem a fővárosba, mindenképpen megjelentetem a javított kiadást – feleltem hűvösen.

Az északi lehungyt szemmel kutatott az emlékei között.

– Janus király hadjárata az északi parton csak az első lépés lett volna egy nagyobb cél, az egész Birodalom csatolása felé vezető úton.

Szó szerint idézett. Meglepett kivételes emlékezőtehetsége, de a világrét sem árultam volna el neki.

– Egyszerű tényt közöltem ezzel – jegyeztem meg. – Mindenki tudja, hogy azért jöttél a partjainkra, hogy megkaparintsd a Birodalmunkat. Janus megveszekedett örült volt, ha azt hitte, a terve sikerülhet.

Al Sorna a fejét rázta.

– Az északi kikötőket akartuk megkaparintani. Janus ki akarta sajátítani az erinei-tengeri kereskedelmi útvonalakat. És örültnek nem mondhatnám. Öreg volt és kétségbeesett, az igaz, de örült nem.

Döbbsen hallottam a hangjában az együttérzés melegét. Elvégre Janus elárulta őt: Reménységünk Gyilkosának legendája feketén-fehéren beszámolt róla.

– És mire alapozod mindezt?

– Ő maga mondta nekem.

– Ő maga mondta? – nevettem. – Ezernyi kutatói levelet írtam birodalmad minden nagykövetének és hivatalnokának, akit csak hírből is ismertem. A kevéske válasz, amiket kaptam, egy részletben megegyezett: Janus soha senki előtt nem fedte fel a terveit, még a családjaja tagjai sem tudtak róluk.

– És te mégis azt állítod, az egész Birodalom kellett neki.

– A logika segítségével ezt szűrtem le a rendelkezésemre álló bizonyítékokból.

– Meglehet, hogy logikus következtetés, de hogy hibás, az is biztos. Janus mellében királyi szív dobogott: kőkemény és jéghideg szíve segítették uralkodói döntéseit. De sohasem mondtam volna mohónak vagy álmodozónak. Jól látta, hogy királysága nem volna képes annyi katonát előállítani és annyi vagyont összehordani, amivel meghódíthatja a Birodalmat. A kikötők kellettek neki. Azt mondta, csak azok árán biztosíthatjuk a jövőnket.

– Miért osztott volna meg veled ilyen bizalmas részleteket?

– Mert... volt egy megállapodásunk. Sok mindent elmesélt, amit az enyém kivül emberi fül nem hallhatott. Parancsait gyakran csak úgy hajtottam végre, ha előtte elmagyarázta őket. Ám úgy hiszem, a legtöbbször csak kellett neki valaki, akinek kiöntheti a szívét. Néhanapján még a királyokat is legyűri a magány.

Különös érzés kerített hatalmába: az északi tudta, hogy iszom minden szavát, hogy szomjazom minden egyes részlet után. Nőttön-nőtt az iránta érzett tisztelem, ahogyan megvetésem is. Kihasználta, azt akarta, hogy írjam meg a történetét. Hogy miért, azt nem pontosan értettem, bár sejtettem, hogy Janusszal és a szigeteken tervezett párbajjal kapcsolatos. Talán könnyí-

teni szeretett volna a lelkén, mielőtt eléri a vég, örököül hagyni az igazságot, hogy az utókor ne csak Reménységünk Gyilkosaként emlékezzen rá. Tenni akart egy utolsó elkeseredett próbálkozást arra, hogy megváltsa a saját maga és halott királya lelkét.

Hagytam, hadd nyúljon a csend, és végignéztem, mint fogyasztják el az orkák ajándék halvacsorájukat, és indulnak csapatostul keletnek. Végül, amikor a nap már erősen közeledett a láthatár felé és az árnyékok meghoszszabbodtak, így szóltam:

– Mesélj el mindent!

ELSŐ FEJEZET

Sűrű ködpára ült a talaj fölött azon a reggelen, amikor Vaelin apja elvitte fiát a Hatodik Rendházba. A gyerek elől ült a nyeregben, kezei erősen markolták a kápát. Élvezte az utat. Atyja ritkán vitte lovagolni.

– Hová tartunk, apámuram? – kérdezte, midőn apja az istállóhoz vezetette.

A megtermett férfi nem felelt, de a keze egy pillanatra megállt a levegőben, amikor a nyeret készült feltenni egyik csatalovára. Mivel már hozzászokott, hogy atyja nem válaszol a kérdéseire, Vaelin nem tulajdonított nagy jelentőséget a hallgatásának.

A harci mén patái hangosan kopogtak az utcakövön, és a ház lassan elmaradt mögöttük. Kis idő múltán áthaladtak az északi kapun. Ketrecebe zárt holttestek lógtak odafentről, és a levegő megtelt a rothadás gyomorforgató bűzével. Már régen megtanulta, hogy nem kérdezheti meg, mivel érdemelték ki a szerencsétlenek ezt a szörnyű büntetést: azon kevés kérdések egyike volt ez, amit apja szíves örömetst megválaszolt, ám történetei nyomán Vaelin verejtékezve és könnyes szemmel nézett az éjszaka elébe, és az ablakhoz verődő ágak legkisebb zajára is nyüszítve riadt fel, hátha tolvajok, lázadók vagy a Sötétséggel cimboráló tagadók akarják éppen elragadni.

A kockakő a falakon túl hamar vad gyepre változott, és az apja sétálgaloppra, majd vágásra ösztökélte a hátast. Vaelin izgalmában hangosan nevetett. Ám rögvest büntudata támadt öröme felett. Anyja éppen két hónappal azelőtt tért meg az árnyak közé, és atyja bánata fekete fellegként nehézkedett az egész házra. A szolgák gondosan ügyeltek minden szavukra,

és lassanként a látogatók is elmaradtak. Azonban Vaelin a maga tíz évével gyermeki szemmel látta a halált: hiányzott az anyja, ám távozása rejtélyes űrt, a felnőtt világ legnagyobb talányát hagyta maga után. Bár néha pityergett, azt maga sem igen tudta, miért, és ugyanúgy lopkodta a süteményeket a szakáccstól, mint addig, ugyanúgy játszadozott fakardjaival az udvaron.

Percekig vágtáztak még, mielőtt az apja lefékezte a paripát, de Vaelin keservesen rövidnek találta az utat; örökké akart volna száguldani. Megállapodtak egy roppant vaskapu előtt. A rács három ember magasán emelkedett, és minden vaspálca tetején méretes túske ijesztette el a hivatlan vendégeket. A kapu csúcsán vasból öntött alak állt, egy harcos, mellkasa előtt hegyével lefelé tartott pallossal, fonnyadt koponyaarcával. A kapu két oldalán húzódó falat csaknem olyan magasra építették, mint a vasrácsot. Bal kéz felől, egy alacsony fából ácsolt haranglábról rézharang függött.

Vaelin apja leszállt, aztán a fiát is leemelte a nyeregből.

– Miféle hely ez, apámuram? – kérdezte a legényke. Suttogva ejtette a szavakat, kérdése mégis kiáltásnak tetszett. A csend és a köd szorongást ültetett a szívébe, nem tetszett neki a kapu, és az alak, amit a tetejében látott. A gyermekek ösztönös bizonyosságával tudta, a néma szemüreg hazugság, megtévesztés. A vasszobor őket figyelte, és várt.

Apja nem felelt. Odalépett a haranghoz, majd törét övéből előhúzva, a markolatgombbal megszólaltatta a réz alkalmazhatóságot. A zaj galádul belehasított a csendbe. Vaelin a fülére tapasztotta a kezét, amíg a láрма el nem ült. Amikor felnézett, apja éppen előtte állt.

– Vaelin – szólt a férfi, hangja akár a köszörű, egy harcos hangja. – Emlékszel a jelmondatra, amit tanítottam neked? Családunk hitvallására?

– Igen, uram.

– Mondd!

– „A hűség egyetlen erősségünk.”

– Igen. A hűség egyetlen erősségünk. Emlékezz erre! Emlékezz rá, hogy a fiam vagy, és hogy akaratom szerint itt kell maradnod. Sokféle dolgot tanulsz majd ezen a helyen, és a Hatodik Rend a tagjává fogad. De mindig is az én fiam maradsz, és engedelmeskedsz a döntéseimnek.

A kapu mögött megcsikordult a kőzúzalék, és a rémült Vaelin egy csuklyás alakra lett figyelmes a rács mögött. Már várt rájuk. Arca nem látszott a ködben, de a fiú önkéntelenül is összerándult, mert érezte, hogy vizslatják, méricskélnek. Az apjára felpillantva nagydarab, erős állú férfit látott,

őszülő szakállal és arcába metszett, mély árkokkal. Valami újat látott a szemében, valamit, amit még sohasem tapasztalt, és így megnevezni sem tudott. Sok-sok évvel később ezernyi férfi arcán viszontlátta a kifejezést és régi barátjaként üdvözölte azt: félelemnek hívták. Csak most vette észre, milyen szokatlanul fekete az apja szeme, sokkal sötétebb, mint anyjáié volt. Élete hátralévő részében mindig így emlékezett rá. Mások legfőbb hadúrként, a királyság első pallosaként, Beltrián hőseként, a király megmentőjeként és egy híres fiú atyjaként ismerték. Vaelinnek mindig egy ijedt ember maradt, aki otthagya a fiát a Hatodik Rendház kapujában.

Érezte, hogy apja nagy keze a hátának nyomul.

– Menj, Vaelin! Menj oda hozzá! Nem fog bántani.

Hazug! – gondolta magában dühödten, és kényszerű útján a kapu felé lába csíkot húzott a földön. A csuklyás arca egyre jobban látszott. Hosszú, keskeny fejében halványkék szemek ültek, és vékony ajkát szorosan összeczárta. Vaelin azon kapta magát, hogy elvész a tekintetében. A hosszúarcú viszontbámulta őt, és mintha észre sem vette volna az apját.

– Mi a neved, fiú? – A hangja lágyan fuvolázott, akár egy sóhaj a ritka ködben.

A fiú maga is meglepődött rajta, de a hangja nem remegett, amikor válaszolt:

– Vaelin, uram. Vaelin Al Sorna.

A vonalszerű ajkak mosolyra húzódtak.

– Nem vagyok úr, fiam. Gainyl Arlynnal, a Hatodik Rend aspektusával beszélj.

Vaelin jól eszébe véste édesanyja megannyi tanítását az etiketről, ami most hasznára vált.

– Elnézésemet kérem, aspektus.

Horkantást hallott a háta mögül, és megfordult. Apja ellovagolt, a csatolovat hamar elnyelte a köd, a puha földnek verődő paták dobogása lassan beleveszett a csendbe.

– Nem jön vissza, Vaelin – szólt hozzá a vékonyarcú aspektus. Már nem mosolygott. – Tudod, miért hozott el ide?

– Hogy sokféle tudományt megtanuljak itt, és a Hatodik Rend tagjává váljak.

– Igen. Ámde bárki is legyen, aki eljön hozzánk, férfi vagy fiú, akaratából, csakis a saját akaratából léphet be ide.

Hirtelen vágy ébredt benne, hogy elmeneküljön a ködbe. Elfuthatna. Találna magának egy csapat haramiát, akik befogadnák, az erdőben élne, megannyi kalandban lenne része. Majd árvának tettetni magát... *A hűség az egyetlen erősségünk.*

Az aspektus szeme szenvtelenül vizslatta tovább, de Vaelin tudta, hogy a legapróbb gondolatot is látja kisfiús elméjében. Később eltűnődött, hány meg hány, álnok apa által iderángatott vagy idecsalt fiú futott el, és ha igen, vajon megbánták-e döntésüket.

A hűség egyetlen erősségünk.

– Be szeretnék jönni, kérem – felelte az aspektusnak. Könnyek szöktek a szemébe, de kipislogta őket onnan. – Szeretnék megtanulni sokféle dolgot.

Az aspektus kinyújtotta a kezét, és kinyitotta a kaput. Vaelin észrevette, hogy ujjain sebhelyek éktelenkednek. A férfi intett neki, hogy lépjen be a nyitott vaskapun.

– Jöjj, Ifjú Sólýom! Most már a testvérünk vagy.

Vaelin hamar rájött, hogy a Hatodik Rendház igazából nem ház, hanem inkább valamiféle erőd. A gránitfalak sziklaszirtek gyanánt emelkedtek körülötte, midőn az aspektus a főkapuhoz vezette. Vaskos íjakkal felszerelt, ködbe vesző árnyalakok járőröztek az oromzaton, és kifejezéstelen tekintettel pillantottak le a fiúra. A bejárat íves kapuján felhúzza állt a rostély, hogy áthaladhassanak alatta, és a két őrsegen álló pikás, mindketten tizenhét esztendő novíciusok, tiszteletüket kifejezve mélyen meghajoltak, amikor az aspektus elment előttük. Ő alig vett róluk tudomást, és átvezette Vaelint az udvaron, ahol a többi tanonc a kockakőre szóródott szalmát sepregette. Vasra hulló kalapács csengése hallatszott a kovácsműhelyből. Már látott várakat, nem is egyet: apja és anyja egyszer még a király udvarába is elvitték. Akkor a legjobb ünneplőjébe öltöztetett fiúcska unottan feszengett, miközben az Első Rend aspektusa a királyi szív nagylelkűségét ecsetelte hosszasan és színtelen hangon. Ám a palota szobrokkal és faliszőnyegekkel megrakott, fényesen kivilágított útvesztője csiszolt márványból épült, és az ember megnézhetné a saját arcát a katonák tükörfényes mellvértjében. A király várpalotája nem búzlott a trágyától és füsttől, és nem leselkedett benne száz meg száz sötét kapualj, amelyek kétségkívül mind a fiatal fiúkra veszélyes titkokat őriztek.

– Mondd el, mit tudsz a Rendünkről, Vaelin! – utasította az aspektus, miközben a főépület felé vezette.

A fiú az édesanya leckéiből idézett:

– A Hatodik Rend az igazság kardját forgatja, és lesújt a Hit és a királyság ellenségeire.

– Nagyon jó – dicsérte az aspektus, és hangjából meglepetés érződött. – Jól megtanultad a leckéd. De mi az, amivel mi itt foglalkozunk, és amit a többi Rend nem művel?

Vaelin keservesen kutatott emlékezetében a válasz után. Időközben elérték a központi vártornyot, és két tizenkét év körüli fiúra lett figyelmes, akik fakardokkal küzdöttek. A kőrisfából faragott fegyverek csak úgy csatogtak a döfések, vágások és háritások gyors váltakozásában. A két fiú egy fehér krétával húzott kör közepén csatázott, és minden egyes alkalommal, amikor küzdelmükben a kör peremére szorultak, tanítójuk, egy borotvált fejű, csontsovány férfi rájuk vert a nádpálcájával. A versengésükben elmerült küzdőfelek épp hogy csak összerándultak az ütésekre. Az egyikük elvétett egy kitörést, és ellenfele sújtása a fején csattant. A fejéből ömlő vértől elvakulva hátratántorodott, majd keményen a krétakörre zuhant, mire megint csak kivívta tanítója pálcasuhintó haragját.

– Harcoltok, uram – felelt Vaelin az aspektusnak. Az erőszak és vér látványától hangosan kalapált a szíve.

– Igen – torpant meg az aspektus, és letekintett rá. – Harcolunk. Ölünk. Nyílzáporral és tűzözönnel dacolva várfalakat mászunk meg. Csatalovak és lándzsaerdő ellenében álljuk a rohamot. Átverekedjük magunkat a pikák és dárdák bozótján, hogy megszerezzük ellenségünk zászlaját. A Hatodik Rend harcol, de miért harcol?

– A királyságért.

Az aspektus leguggolt, és arcuk egy vonalban úszott.

– Igen, a királyságért, de mi az, ami még a királyságnál is több?

– A Hit?

– Mintha nem volnál biztos benne, Ifjú Sólyom. Talán mégsem tudsz annyit, mint hittem.

A háta mögött a tanító talpra rángatta a sérült fiút, és szitokzuhatagot bocsátott rá:

– Te kétbalkezes, lomha agyú, szarevő paraszt! Vissza a körbe! Ha még egyszer elesel, gondoskodom róla, hogy soha többé ne kelj fel!

– „A Hit a történelmünk és a lelkünk egésze – szónokolt Vaelin. – Amikor megtérünk az Innentúlra, lényegünk összeolvad az eltávozottak lelkével, akik útbaigazítást adnak ebben a világban. Cserében mi tiszteljük őket, és hittel adózunk nekik.”

Az aspektus felhúzta egyik szemöldökét.

– Jól ismered a katekizmust.

– Igen, uram. Édesanyám gyakran okított.

Az aspektus arca elkomorodott.

– Az édesanyád... – kezdte, de aztán elhallgatott, és arca visszaváltozott a korábbi lárvaszerű, érzelemmentes álarcra. – Ne említsd többet anyádat! Sem pedig apádat, vagy egyéb rokonaidat! *Most már nincsen családod a Renden kívül. A Rendhez tartozol. Értesz engem?*

A megvágott fejű fiú megint elesett, és a mestere nekilátott elnászpángolni. A pálca fegyelmezett, egyenlő erősségű csapásokkal emelkedett és süllyedt. A tanító csontvázszerű arcáról semmiféle érzelmet nem lehetett leolvasni. Vaelin már látta ezt az arckifejezést az apjánál, amikor a szíjjal fegyelmelte egyik kutyáját.

A Rendhez tartozol. Meglepetésére vad szívverése lelassult, és a hangja sem remegett, amikor válaszolt az aspektusnak:

– Értem.

A mestert Sollisnak hívták. Szikár, viharvert arcában szürke, hideg, fürkésző kecskeszem ült. Vetett egy pillantást Vaelinre, és nekiszegezte a kérdést:

– Tudod-e, mi az a döghús, fiú?

– Nem, uram.

Sollis mester közelebb lépett, és fenyegetően tornyosult fölé. Vaelin szíve továbbra sem óhajtott gyorsabban verni. Az elesett fiút palcájával csépelő, koponyaarcú tanító képe fortyogó dűhvé változtatta a félelmét.

– Halott hús – folytatta Sollis mester. – A csatamezőn hagyott hús, amit a varjak falnak fel és a patkányok rágnak szét. Ez vár rád is, fiú. Döghús.

Vaelin nem válaszolt. Sollis kecsketekintete megpróbált a lénye mélyére hatolni, de a fiú tudta, hogy nem lát félelmet. A mester feldühítette, de nem ijesztette meg.

Kilenc másik fiút osztottak be ugyanabba a hálóterembe az északi torony padlásán. A vele többé-kevésbé egykorú gyerekek vagy magányosan, elhagyatva szipogtak, vagy szélesen vigyorogtak, arcukon a szülőktől való

elválás újdonságának izgalmával. Sollis felsorakoztatta őket, és pálcajával megcsapott egy tagbaszakadt fiúcskát, aki túl lassúnak bizonyult:

– Szedd a lábad, trágyakobak!

Egyesével meg szemlélte őket, és néhányukhoz közelebb lépve sértéseket vágott a fejükhöz.

– A neved! – vetette oda egy magas, szőke fiúnak.

– Nortah Al Sendahl, uram.

– Nem uram, hanem mester, húgyagyú! – Továbblépett a következő újonchoz. – A neved!

– Barkus Jeshua, mester – felelte az imént megvesszőzött nagydarab fiú.

– Látom, Nilsaelben igavonó lovakat tenyésztenek!

És így tovább, míg a sárga földig lehardta mindegyiküket. Végül hátralepett, és rövid beszédet intézett a fiatal fiúkhoz.

– A családoknak nyilván megvolt rá az oka, hogy ide küldött benneteket. Hőst akartak faragni belőletek, azt akarták, hogy dicsőséget hozzatok rájuk, hencegni akartak veletek a sörvedelés és kurvázás közben, vagy egyszerűen csak meg akartak szabadulni egy visító ördögfiókától. Nos, felejtsetek el őket! Ha kellettetek volna nekik, most nem lennétek itt. Most már a miénk vagytok, a Rendhez tartoztok. Megtanultok harcolni, és a halálotok napjáig irtjátok majd a királyság és a Hit ellenségeit. Semmi más nem számít. Semmi mással nem kell törődnötök. Nincsen családok, nincsenek álmaitok, nincsenek terveitek a Rendtől függetlenül.

Levetette velük a priccsükre fektetett, durva gyapjúzsákot, amit futólépésben kellett levinniük a torony véget nem érő lépcsőjén, majd át az udvaron az istállóig, ahol pálcaütések viharában megtöltötték szalmával. Vaelin biztosra vette, hogy a nádpálca többször nyalogatta a hátát, mint a többieknek, és azt gyanította, Sollis készakarva a régebbi, nedvesebb szalma felé tereli. Amikor a zsákok megteltek, a mester visszakergette a fiúkat a toronyba, ahol feltették a szalmával megtöltött batyukat az ágyukul szolgáló fakeretekre. Majd újra futás következett, ezúttal a vár alatt húzódo pincébe, ahol Sollis felsorakoztatta őket. Lélegzetük párállott a hűvös levegőben, és hangos zihálásuk bántón verődött vissza a falakról. A tágasnak látszó pince téglából épült, boltíves járatai a szélrózsa minden irányában komor feketeségben végződtek. Amikor Vaelin a feneketlen, vészterhes árnyak közé bámult, félelme újra feléledt.

– Előre nézz! – Sollis váratlanul lecsapó palcája hurkát növesztett a karjára, és a fiú visszanyelte feltörni készülő fájdalmas zokogását.

– Új csapat, Sollis mester? – érdeklődött valaki vidám hangon. Hatalmas testű férfi bukkant elő a sötétből. Sonkaszerű kezében olajlámpás pislákol. Vaelin azelőtt még sohasem látott ilyen széle-hossza egy embert. A jövevény tekintélyes testét lepedő méretű ruha takarta, amelynek sötétkék színe a többi mesterére emlékeztetett, ám a mellrészén egyetlen hímzett vörös rózsza ékeskedett. Sollis mester ruházata mindennemű díszítésnek híján volt.

– Egy újabb szarkupac, Grealin mester – felelte Sollis lemondón a hatalmas férfinak.

Grealin hűspogácsa-arcán röpke mosoly villant.

– Minő szerencsénk van, hogy óvó kezéd alatt nevelkedhetnek!

Pillanatnyi csend következett, és Vaelin feszültséget érzett a két férfi között, ezért jelentőségteljesnek találta, hogy kettőjük közül Sollis szólalt meg először.

– Felszerelésre van szükségük.

– Hogyne – lépett közelebb Grealin, hogy alaposan szemügyre vegye őket, hatalmas testéhez képest furán könnyed léptekkel; úgy tetszett, mint ha kicsivel a kockakő fölött lebegne. – Fel kell fegyverezni a kis harcosokat a jövő csatáira. – Még mindig mosolygott, de a fiúkat fürkésző szeme komor maradt. Vaelin újra az apjára gondolt, arra, hogyan nézett, amikor együtt mentek a lóvásárra, és a kupeczek rá akarták tukmálni a csalalovakat. Az apja körbejárta az állatot, és közben arra okította a fiát, hogyan állapíthatja meg, mit ér egy harci mén: mutatta neki a vaskos izomzatot, amittől a csatamén tette kész az ütközetben, de lassú a rohamban, és elmesélte, hogy a legjobb lovakban maradnia kell némi szeszélynek azután is, hogy betörték őket. „A szemét nézd, Vaelin! – mondta neki. – Olyan lovat keress, aminek tűz parázslik a szemében!”

Vajon a mester is ezt kereste most, a tüzet a szemükben? Valamit, amiből kiderül, melyikük bírja tovább, és hogyan teljesítenek majd a rohamban, vagy a csetepatéban?

Grealin megtorpant egy Caenis nevezetű, törékeny testalkatú fiúcska mellett, akinek Sollis legkegyetlenebb szidalmait kellett elviselni. A nagydarab férfi merőn nézett le rá, és a gyermek félszegen csoszogott ide-oda.

– Mi a neved, kicsiny harcos? – kérdezte Graelin.

Caenis válaszáds előtt nyelt egy nagyot.

– Caenis Al Nysa, mester.

– Al Nysa. – A kerek mester elgondolkozott. – Vagyonos nemesi család az, ha nem tévedek. Délen földekkkel, házasság révén a Hurnish-házzal rokon. Messzire vetődtél az otthonodtól.

– Igen, mester.

– Nos, egyet se félj! A Rendben új otthonra találtál. – Háromszor megveregette Caenis vállát, amitől az egy kissé hátrahőkölt. Sollis pálcája után nyilvánvalóan még a leggyengédebb érintéstől is félt. Grealin továbbment, kérdéseket tett fel a fiúknak, és mindegyiket biztatta, miközben Sollis a nádpálcájával ütemesen verte csizmába bújtatott lába szárát. A bot bőrrön koppanó *tak-tak-tak*ja végigvisszhangzott a boltíves pincén.

– Azt hiszem, a te nevedet már tudom, kicsiny harcos – magasodott a hústorony Vaelin fölé. – Al Sorna. Apáddal együtt harcoltam a meldenei háborúban. Nagyszerű ember. Pont úgy festesz, mint ő.

Ám Vaelin csapdát sejtett, és nem habozott.

– Nekem nincsen családom, mester. Csak a Rend.

– Az ám, csak hogy a Rend maga a család, kicsiny harcos! – Grealin kuncogásfélét hallatott, amint továbblépett. – Úgyhogy úgy tekints Sollis mesterre és réám, mint nagybátyáidra! – tette hozzá, és még hangosabban kacagott. Vaelin lopva a nádpálcás tanítóra pillantott, aki most már leplezetlen gyűlölettel nézte Grealint.

– Kövessetek, kis lovagok! – hívta a fiúkat a hústorony a feje fölé emelt lámpással, miközben egyre mélyebbre hatolt a pincefolyosón. – Ne kószáljatok el, a patkányok nem kedvelik a látogatókat, és van olyan, amelyik nagyobbra nőtt nálatok. – Megint felkacagott. Vaelin mellett Caenis torkát elhagyta egy apró sikoly, és tágra nyitott szemmel bámult a feneketlen sötétbe.

– Ne hallgass rá! – suttogetta neki Vaelin. – Itt lenn nincsenek patkányok! Túl tiszta hely ez, itt nem találnak élelmet. – Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy így van, de legalább bátorítóan hangzott.

– Fogd be a szád, Sorna! – Sollis pálcája megsuhintotta a levegőt a feje fölött. – Mozgás!

Kövétték Grealin mester lámpását a pince üres feketeségébe. A lépések zaja és a férfi nevetése egyfajta valóságértlen, visszhangzó egyveleggé olvadtak össze, amihez Sollis nádpálcájának csattanásai szolgáltak ellen-

pontként. Caenis tekintete folyamatosan ide-oda cikázott, bizonyára óriáspatkányok után kutatott. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire megérkeztek a durva téglafalba ágyazott, tömör tölgyfa ajtóhoz. Grealin türelemre intette őket, és kulcsát az övéről leakasztva kinyitotta az ajtót.

– És most, apró emberkéek – kezdte, amint szélesre tárta előttük a tölgyajtót –, felfegyverezlek benneteket a jövő csatáira.

A barlangszerű helyiségben kardok, lándzsák, íjak, kopják és száz meg száz egyéb fegyver csillogott a fáklyafényben végtelen hosszú állványokon, és a falak mentén számolatlanul álltak a hordók meg a lisztes és gabonás zsákok.

– Ez itt az én kis birodalmam – mondta nekik a mester. – Én vagyok a pince ura és a fegyvertár őre. Egyetlen olyan babszem vagy nyílhegy sincs ebben a raktárban, amit meg ne számoltam volna, mégpedig kétszer. Ha valamire szükségetek van, tőlem kell beszereznetek. És nekem feleltek, ha elveszítitek. – Vaelin észrevette, hogy a férfi mosolya nyomtalanul eltűnt.

Felsorakoztak a raktár előtt, és Grealin egyesével átadta nekik a batyujukat, tíz egyforma, ismeretlen tárgyaktól dagadó muszlinzsákok.

– Rendünk ajándéka, kisemberek – tudatta velük Grealin kedélyesen, és minden fiú lába elé lerakott egy zsákot. – A következőket találjátok a batyuban: egy azraeli fakardot, egy tizenkét ujj hosszú vadászkést, egy pár csizmát, két pár pantallót, két gyapjúinget, egy köpönyeget, egy köpönyegcsatot, egy erszényt, persze üresen, és egy ilyet... – Grealin mester feltartott valamit a lámpás fényébe, ami lágyan himbálózott egy láncon a narancs ragyogásban. Medál volt, ezüst korong, a közepén a Rendház kapuját őrző, koponyafejű harcos alakjával. – Ez a Rendünk pecsétje – folytatta a mester. – Az ábrázolás Salthroth Al Jenrialt, Rendünk első aspektusát jelképezi. Mindig magatokon viseljétek: álmotokban, mosakodáskor, mindig, kivétel nélkül! Bizonyos vagyok benne, hogy Sollis mester sokféle büntetést ismer azoknak a fiúknak, akik elmulasztják felvenni.

Sollis nem szólt, a csizmáját csapkodó pálca azonban minden szónál ekesebben beszélt.

– A másik ajándékom nektek egy-két jó tanács: az élet a Rendben kemény, és gyakran igen rövid. Néhányótok nem fog eljutni a végső próbatételig, talán egyikőtök sem, és azok, akik elnyerik a bennmaradás jogát, egész életüket távoli erdőkben töltik majd, vademberek, banditák vagy

eretnekek ellen vívott, véget nem érő háborúban. Akinek szerencséje lesz, meghal, akinek nem, megnyomorodik. Azon kevesek, akik tizenöt évi szolgálat után is életben maradnak, megkapják a saját osztagukat, vagy visszatérhetnek ide, hogy tanítsák a következő nemzedéket. A családotok ilyen életet szánt nektek. Első látásra talán nem tűnik megtiszteltetésnek, pedig az, ezért hát becsüljétek meg magatokat, hallgassatok a mestereitekre, tanuljátok meg, amit tanítani tudunk nektek, és mindig maradjatok hűek a Hithez! Emlékezzetek a szavaimra, és hosszú életek lesz a Rendben! – Újra elmosolyodott, és széttárta kövér kezét. – Ennyit mondhatok nektek, kicsiny harcosok. Most szaladjatok, hamarosan úgyis találkozunk, amikor elveszítitek értékes ajándékaimat. – Felkacagott, és eltűnt a raktárban, de visszhangzó nevetése követte a fiúkat, amint Sollis palcájától üzve futólépésben távoztak a pincéből.

Az embermagasságú cölöpöt legfelül vörösre, középen kékre, az alsó részen pedig zöldre festették. Körülbelül húsz ilyen pózna állt elszórva a gyakorlóterén, kínzatusuk néma tanúiként. Sollis egy-egy cölöp elé állította őket, és a fakarddal szüntelenül csépelniük kellett a mesterük választotta, különböző színű sávokat.

– Zöld! Vörös! Zöld! Kék! Vörös! Kék! Vörös! Zöld! Zöld...

Vaelin karja már az első néhány percet követően hasogatott, de azért lengette a fakardot, amilyen keményen csak tudta. Barkus néhány ütést követően egy pillanatra leejtette a karját, amiért valóságos palcázivatart kapott. Szokásos mosolya eltűnt az arcáról.

– Vörös! Vörös! Kék! Zöld! Vörös! Kék! Kék...

Vaelin felfedezte, hogy a karja nagyot rándul az ütéstől, ha az utolsó pillanatban nem dönti meg a kardot, így a penge inkább végigsiklott a cölöpön, mint hogy tompa ütődéssel nekicsapódjon. Sollis egy pillanatra csak nézte, majd felmordult, azzal továbblépett Nortah-hoz, akit megbüntettet, mert a kék helyett a vöröset találta el.

– Nyisd ki a füled, te beképzelt bohóc! – A pálca a fiúcska tarkóján csatant, és Nortah nagyokat pislogva megszabadult a könnyeitől, miközben tovább püfölte a cölöpöt.

A mesterük óráig hajtotta még őket, és palcája élesen válaszolgatott a póznáknak csapódó fakardok testes puffanásainak. Kis idő múltán a másik kezükbe vétette velük a fegyvert.

– A Hatodik Rend testvérei két kézzel harcolnak – tudatta velük. – Egyetlen gyáva testvér sem szállhat ki a harcból csak azért, mert elveszítette az egyik karját.

Egy újabb végtelennek tűnő óra következett, de aztán a mester megálljt vezényelt és felsorakoztatta őket, ő maga pedig fakardra cserélte a palcáját. Az övékéhez hasonlóan azraeli stílusú fegyver egyenes pengéje alatt másfél tenyér hosszú markolat és gomb nyugodott, amit vékony fémpánt vett körbe a harcos ujjainak védelmére. Vaelin tudott valamicskét a kardokról: édesapja az étkezőcsarnokban, a kandalló fölött tartotta a gyűjteményét. A gyermeket mindig erősen vonzották a fellógatott fegyverek, de soha nem merészelt hozzájuk érni. Azokat persze nagyobbra kovácsolták, mint ezeket a fából faragott játékszereket: a méternyi vagy annál is hosszabb pengék megkoptak a használattól, és a csiszolt élek kovácsköszörűtől származó egyenetlenségei ékesen beszéltek a csatamezőn beszerzett megannyi kopásról és ütődésről. Volt ott egy kard, ami a többinél is jobban vonzotta a tekintetét. A falon magasra akasztott penge hegye éppen az orrára mutatott. A gyűjtemény legtöbb darabjához hasonló azraeli kard egyszerű fegyvernek látszott, és hiányzott belőle a többire jellemző mives kialakítás, ám azokkal ellentétben nem javították, s így fényesre csiszolt felületén az acélt elcsúfító összes hiba, karcolás és horpadás azonnal szembetűnt. Nem merete megkérdezni róla az apját, így édesanyjánál próbálkozott, persze szintűgy reszketve a választól, hiszen az asszony köztudottan gyűlölte férjura kardjait. A szalonban akadt rá, ahol a nő, szokásához híven, éppen olvasott. Betegségének korai szakaszában járt, és a fiú képtelen volt elfordítani a tekintetét anyja beesett arcáról. Mosolyogva fogadta a beóvakodó fiút, és megpaskolta a mellette üresen maradt helyet. Szerette megmutogatni a könyveit, és míg a gyerek a képeket nézegette, anyja a Hitról és a királyságról mesélt neki. Vaelin türelmesen hallgatta Hűségés Kerlis történetét, akit örök halálra kárhoztattak, mert megtagadta az eltávozottak útmutatását, de amikor a nő kis időre megszakította a mese fonalát, megszólalt:

– Anyám, miért nem köszörülteti ki édesapám a kardját?

Az asszony abbahagyta a mesélést, de nem nézett fel a könyvből. A csend csak nyúlt és nyúlt, Vaelin pedig már azon tűnődött, anyja előveszi-e édesapja jól bevált módszerét, és figyelmen kívül hagyja a fiát. Már azon volt, hogy szabadkozik és engedélyt kér a távozásra, amikor az édesanya megszólalt:

– Apád akkor kapta azt a kardot, amikor beállt a király hadseregébe. Sok éven át harcolt azzal a fegyverrel a királyság gyermekéveiben, és amikor a háború véget ért, Janus a királyság pallosává ütötte apádat. Ezért neveznek téged is Vaelin Al Sornának, nem pedig egyszerűen csak Vaelin Sornának. A pengén látható nyomok azt mesélik, miként lett az apád az, aki ma is. Ezért őrzik meg a fegyvert eredeti formájában.

– Sorna, ébresztő! – Sollis parancsszava azonnal visszarántotta a jelenbe. – Te leszel az első, kis patkány! – szólt oda a mester Caenisnek, és mutatta, hogy a vékonydongájú fiú álljon elébe, néhány lépésnyi távolságban. – Én támadok, te védekezel! Addig csináljuk, amíg egyikőtök ki nem véd egy csapást.

Ekkor Sollis olyan sebesen lódult meg, hogy úgy tetszett, mintha a körvonalai elmosódnának, és kinyújtott karddal bevitt döfése még azelőtt találta el a mellén, és terítette ki Caenist, mielőtt a fiú felemelhette volna a saját fegyverét.

– Szánalmas, Nysa – jegyezte meg kurtán a mester. – Te következel, hogy is hívnak... Dentos!

A megszólított markáns arcú, sima hajú, nyakigláb kölyök erős nyugatrenfaeli kiejtéssel beszélt, amit a mester láthatólag igen kevésbé tudott elviselni.

– Úgy küzdesz, ahogy beszélsz! – közölte a levegőért kapkodó fiúval, aki a földre került, miután a mester kőrisfa kardját a bordái közé döfte. – Jeshua, te jössz!

Barkusnak sikerült elugrani az első villámgyors szúrás elől, de hárítása nem állta útját a mester kardjának, így az egy alacsony suhintással kisperte alóla a lábát.

A rá következő két fiú pillanatok alatt földre került, ahogy Nortah is, és bár neki csaknem sikerült ellépni a döfés elől, Sollis mestert ez sem győzte meg.

– Nem elég jó – véleményezte, aztán Vaelinhez fordult. – Essünk túl rajta, Sorna!

A fiú beállt a helyére, és várt. Sollis tekintete az övébe fúródott. Hideg, sápadt szeme figyelmet követelően, bénító módon bámult rá... Vaelin nem gondolkodott, csak cselekedett. Oldalra lépve felemelte a kardját, ami éles csattanással hárította Sollis döfését.

A fiú hátralépett, és felkészült a következő csapásra. Megpróbálta kizárni a többiek néma döbbenetét, hogy csakis Sollis következő próbálkozásá-

ra figyelhessen, amit nyilván a megalázottság tüze fűt majd. De a mester nem támadott. Sollis egyszerűen eltette a fakardját, és megmondta nekik, hogy szedjék össze a holmijukat, és kövessék őt az ebédlőbe. Miközben átkeltek a gyakorlótéren, Vaelin félve figyelte a mester szemét, a nádpálca csapását megelőző, váratlan villanást keresve, de a férfi marcona magatartása nem változott. Még mindig nem hitte el, hogy a mester egyszerűen lenyeli a sértést, és megfogadta, hogy az elkerülhetetlen büntetés nem éri majd váratlanul.

Az étkezés tartogatott némi meglepetést a számukra. A csarnok tömve volt ifjú tanoncokkal, és a fiatalok szokásos gúnyolódásai és pletykái elviselhetetlen zshivajjá fokozódtak. Az asztalokat korcsoportok szerint rendezték el: a legzsengőbbek az ajtóhoz közel, a legnagyobb huzatban foglaltak helyet, míg az idősebbek a túloldalon, a mesterek asztala mellett ültek. Összesen harminc mester tartózkodott a teremben. A kemény tekintetű, néma férfiak bőrén sebhelyek, itt-ott ólomszínű égések éktelenkedtek. Az asztal végén ülő, kenyeret és sajtot majszoló mesternek például mintha az egész fejbőrét leperzselték volna. Csak Grealin mester nevetett teli torokból, egyik vaskos mancsában jókora csirkecombot szorongatva. A többiek nemigen törődtek vele, bár a mellette ülők udvariasan bólogattak a szellemkedését hallgatva.

Sollis az ajtóhoz legközelebb álló asztalhoz vezette, és leültette őket. Néhány korukbeli fiú már előttük helyet foglalt. Pár héttel korábban érkeztek, és a mesterek már kezelésbe vették őket. Vaelinnak egyáltalán nem tetszett felsőbbrendű vigyorgásuk, meg ahogy bökődtek egymást, és rájuk mutogattak.

– Azt beszéltek, amit akartok – tudatta velük Sollis. – De az ételt a szátokba tegyétek, és ne dobáljátok szét! Egy órát kaptok. – Majd lehajolt Vaelinhez, és halkán odasúgta neki: – Ha verekszel, ne törj csontot! – Azzal otthagya őket, és csatlakozott a többi mesterhez.

Az asztalt roskadásig púpozták egészben sült csirkékkel, pitékkel, gyümölcsrel, kenyérrrel, sajttal, sőt tortákkal megrakott tálakkal. A lakoma éles ellentétben állt a Rend addig tapasztalt sanyarú szokásaival. Vaelin csak egyetlenegyszer látott ennyi ételt együtt: a királyi palotában, és akkor sem engedték, hogy sokat egyen. A fiúk percekgit csak némán ültek, részben

az asztalra halmozott étel mennyisége láttán, részben a helyzet furcsasága miatt; elvégre idegenek voltak egymásnak.

– Hogyan csináltad?

Vaelin felnézett. A húsos nilsaeli fiú, Barkus intézte hozzá a kérdést a kettőjük közt emelkedő süteményhegy fölött.

– Tessék?

– Hogyan védted ki a csapást?

A többiek is kérdőn, minden idegszálukat megfeszítve bámulták. Nortah kendőt szorított a Sollis ütése nyomán felsértett, vérző ajkához. Vaelin nem tudta eldönteni, irigységet vagy neheztelést lát-e a szemében.

– A szemével csinálja – felelt nagy sokára, aztán a vizeskancsóért nyúlt, és megtöltötte a tányérja mellett álló, egyszerű bádognakupát.

– Mit csinált a szemével? – faggatta Dentos, aki éppen a tálból kivett zsömlét tömte a szájába. Morzsák záporoztak a szájából, ahogy beszélt. – Csak nem azt akarod mondani, hogy a Sötétség van a dologban?

Nortah felnevetett, aztán Barkus is, de a többiek ijedtnek tűntek a Sötétség említésétől, kivéve Caenist, aki éppen szerény csirke- és krumpliadagjával foglalatосkodott, és ügyet sem vetett a beszélgetésre.

Vaelin kényelmetlenül feszengett a tekintetek keresztútjében.

– Megdermeszt a szemével – magyarázta. – Rád bámul, te visszabámulsz, aztán rögvést támad, amikor te még azon tűnődsz, vajon mit forral a fejében. Ne a szemét nézzétek, hanem a lábát és a kardját.

Barkus beleharapott egy almába, és felmordult.

– Igazad lehet. Én úgy éreztem, mintha megdelejezett volna.

– A' meg mifene? – kérdezte Dentos.

– Olyan, mint a mágia, de valójában csak szemfényvesztés az egész – felelte a zömök fiú. – Tavaly a nyáriidei vásáron volt egy ember, aki el tudta hitetni az emberekkel, hogy disznók. Rávette őket, hogy túrják a földet, röfögjenek, meg trágyában hemperegjenek.

– Hogy?

– Nem tudom, valami trükkel. Valami fura holmit lóbált a szemük előtt, és halkán beszélt hozzájuk, aztán mindent utasítását végrehajtották.

– Gondolod, hogy Sollis mester is képes ilyesmire? – kérdezte a Jennis nevezetű fiúcska, akit Sollis korábban számárhoz hasonlított.

– Hitünkre, ki tudja? A Rendek mesterei, főként itt, a Hatodikban, sokféle Sötét praktikát ismernek. – Barkus méltatón feltartotta a csirkecom-

bot, mielőtt beleharapott. – Úgy látszik, a főzéshez is értenek. Szalmán kell aludnunk, és óránként megvernek, de közben szépen felhizlalnak.

– Az-az – értett egyet Dentos. – Mint Sim bácsikám kutyáját.

A beálló csend jelezte, hogy a hozzászólást senki sem tudta hová tenni.

– Sim bácsikád kutyáját? – puhatolta Nortah.

Dentos pitével teli szájjal bólintott.

– Morgót. A legjobb harci kutya vót a nyugati országrészebe’. Tízszer győzött, mielőtt tavaly télen az ellenfele végül feltépte a torkát. Sim bácsikám igencsak kedvelte azt a kutyát. Négy gyerkőce is vót, ugye, három asszonytól, de a kutyát jobb’ szerette mindnél. Inkább azt etette, mint a kölkeiket. Meg a legjobbbat adta neki, ugye. A gyerekek zabkását kaptak, az a dög meg marhasültet zabált. – Kényszeredetten felnevetett. – A vén rohadék!

Nortah még mindig nem értette.

– De mit számít az, hogy mivel eteti a kutyáját egy renfaeli paraszt?

– Így jobban harcol – felelte Vaelin. – A jó élelem erős izomzatot fejleszt. A harci méneket is a legjobb kukoricán és zabon tartják, nem pedig a mezőn legeltetik. – Az asztalon heverő étel felé biccentett. – Minél jobban tartanak minket, annál jobban harcolunk. – Majd Nortah szemébe nézett. – És ne nevezd parasztnak! Itt mindannyian parasztok vagyunk.

Nortah állta a tekintetét.

– Nincs jogod főnököt játszani, Al Sorna. Az igaz, hogy a legfőbb hadúr fia vagy, de...

– Senki fia sem vagyok, és te sem. – Vaelin kivett egy zsömlét. Egyre hangosabban korgott a gyomra. – Nekünk többé nincs apánk.

Némaságba burkolóztak, és inkább az ételükkel foglalkoztak. Kis idő múltán az egyik asztalnál verekedés tört ki, az ökölcsapások és rúgások felhőjében tányérok és étel szóródott szerteszét. Néhányan készséggel csatlakoztak a csetepatéhoz, mások csak álltak és ordítva szurkoltak a verekedőknek, ám a legtöbben ülve maradtak, és olyanok is voltak, akik fel sem néztek a tányérjukból. Még percekig zajlott a dulakodás, mielőtt az égett fejbőrű mester odalépett, és jókora furkósbotját félelmetes hatékonysággal lengetve rendet tett. Megnézte a legvadabb verekedők sérüléseit, letörölte a vért az orrukról és ajkukról, aztán visszaküldte őket az asztalhoz. Az egyik a csetepatében eszméletét veszítette, és két fiúval levitette a gyengélkedőre. A társalgás hamarosan visszatért a megszokott medrébe, mintha mi sem történt volna.

- Vajon hány csatában lesz részünk? – töprengett hangosan Barkus.
- Nagyon sokba’ – felelte Dentos. – Hallottátok a kövér mestert.
- Azt mondják, a királyság belviszályai örökre elcsendesedtek – vélte Caenis. Először szólalt meg, és még most is félve mondta el a véleményét.
- Talán soha többé nem lesz csata, amiben harcolhatunk.
- Mindig lesz újabb háború – ellenkezett Vaelin. Ezt az édesanyjától tanulta, aki valójában egy veszekedés során vágta az apja fejéhez. Azelőtt történt, hogy a hadúr utolsó útjára készült, még mielőtt az édesanyja megbetegedett volna. A király küldönce másnap lepecsételt levéllel érkezett. Az apja elolvasta, nekilátott összeszedni a fegyvereit, és utasította az istállószolgát, hogy készítse elő a legjobb csataménjét. Vaelin anyja zokogott, és mindketten bementek a szalonba, hogy ne a gyerek előtt kelljen civakodniuk. Nem hallotta az apja szavait, mert a férfi halkán békítette az asszonyát, de a nő nem engedett.

– Amikor visszatérsz, az ágyam közelébe ne gyere! – köpte fortyogó dühvel. – Búzzlesz a vértől!

Az apja erre még mondott valamit, ugyanazzal a nyugodt hangvétellel.

– A múltkor is ezt mondtad. Meg azelőtt – vágott vissza az asszony. – És legközelebb is ezzel jössz majd. Mindig lesz újabb háború!

Kis idő múltán újra eleredtek a könnyei, és csend lett a házban. Apja megjelent a folyosón, meglapogatta a gyermeke fejét, aztán kilépett várakozó lovához. Négy hónappal később, amikor visszatért, Vaelin felfigyelt rá, hogy a szülei külön szobában alszanak.

Az étkezés után áhítat következett. A tényérokot leszedték, és a tanoncok némán ültek, míg az aspektus a termet betöltő, tiszta, zengő hangon felolvasta a Hit tételeit. Sötét hangulata ellenére Vaelin meglepően felemelőnek találta az áhítatos szavakat, az anyjára és hite erejére gondolt, ami hosszú betegeskedése idején sem csökkent. Röviden eltűnődött rajta, vajon akkor is ide került volna-e, ha édesanyja még élne, és legbelül érezte, hogy ő ezt soha sem hagyta volna.

Amikor az aspektus végzett a felolvasással, egypercnyi néma elmélyülésre buzdította a novíciusokat, és hogy fejezzék ki hálájukat az Eltávozottaknak áldásukért. Vaelin szeretetét küldte az édesanyjának, és segítségéért fohászkodott az elkövetkező megpróbáltatások közepette. Közben könyvek fojtogatták.

Hamarosan kiderült, hogy a Rend legfőbb szabálya szerint a legfiatalab-
bak kapták a legfárasztóbb munkákat. Ennek megfelelően, az áhítatot
követően Sollis az istállókhöz masírozta a fiúcsapatot, ahol orrfacsaró
órákat töltöttek az állások kiganézásával. Aztán ki kellett talicskázniuk
a trágyát a Smentil mester kertjében bűzlő halmokra. A hórihorgas Smentil
híján volt a beszéd képességének, így földtől fekete kezével kétségbeeset-
ten hadonászva és fura, torokból feltörő morgásokkal irányította őket,
a mordulások hangmagasságával jelezve a cselekedeteik helyességét vagy
helytelenségét. Sollisszal másképpen közölte mondandóját: a mester lát-
szólag azonnal megértette a bonyolult kézjeleket. A hatalmas kertrendszer
legalább két hold földön terült el a falakon kívül, káposzta, tarlórépa és
egyéb zöldségek hosszú, katonás soraival. Smentil kőfallal körülvett, kis
gyümölcsöst is nevelt, és így a tél végén éppen metszéssel foglalatoskodott.
A tanoncoknak össze kellett gyűjteni a levágott vesszőket gyűjtősnak.

Kosarakban vitték a rőzsét a várba, amikor Vaelin összeszedte a bátorságát, és egy kérdést intézett Sollishoz.

– Mester, miért nem beszél Smentil mester?

Pálcázásra számított, de Sollis egyetlen lesújtó pillantásra korlátozta
a büntetést. Percekig némán caplattak, de végül a férfi azt morogta:

– A lonak kivágta a nyelvét.

Vaelin akaratlanul is megborzongott. Már hallott a lonakról, mindenki
hallott róluk. Apja kardgyűjteményének legalább egy darabja a lonak elleni
hadjáratból származott. A messzi északi hegységekben lakozó vadembe-
rek előszeretettel támadtak rá a renfaeli gazdaságokra és falvakra, és derűs
vérszomjjal erőszakoskodtak és öldököltek. Volt, aki farkasembereknek
nevezte őket, mivel állítólag szürke bundát és agyart növesztettek, és el-
lenségeik húsán lakmároztak.

– Hogy lehet, hogy még mindig életbe van, mester? – érdeklődött
Dentos. – Tam bácsikám is a lonak ellen harcot, és aszonta, azok senkit se
hagynak életbe, akit elfognak!

Sollis élesebb pillantást vetett Dentosra, mint amivel Vaelint sújtotta.

– Megszökött. Bátor és ötletes ember, és öregbíti Rendünk hírnevét.
No de most már eleget csevegtünk! – Nádpálcájával végighúzott Nortah
lában. – Szedd a lábad, Sendahl!

A munkás órák után újra kardgyakorlatok következtek. Ezúttal utá-
nozniuk kellett Sollis mozdulatsorait. Aki elrontotta, annak teljes erejéből

kellett futnia a gyakorlótér körül. Először minden próbálkozásuk kudarcba fulladt, és igen sokat futottak, de végül már többször sikerült végrehajtaniuk a feladatot, mint ahányszor elrontották a mozdulatokat.

Amikor sötétedni kezdett, Sollis pihenőt vezényelt, és visszatértek az ebédlőbe a tejből és kenyérből álló vacsorára. Keveset beszéltek, mert még a beszélgetéshez is túl fáradtnak érezték magukat. Barkus elsütött néhány viccet, és Dentos egy másik nagybátyjáról mesélt, de alig érdekelt valakit.

Az étkezés után Sollis futólépésben zavarta fel őket a szobájukba vezető lépcsőn, majd az ajtó előtt felsorakoztatta az erejüket vesztett, ziháló fiúkat.

– Első napotok a Rendben ezennel a végéhez ért – szólt hozzájuk. – A Rend szabályai szerint reggel elhagyhatjátok a Rendházat, ha úgy kívánjátok. Innentől sokkal nehezebb lesz, úgyhogy jól gondoljátok végig a döntéseketek.

Otthagytá őket a gyertyafényben, lihegve, kavargó gondolatokkal a fejükben.

– Mit gondótok, reggelre tojást kapunk? – mélézött Dentos.

Később, amikor Vaelin a szalmaágyán forgolódott, kimerültsége ellenére sehogyan sem jött álom a szemére. Nem Barkus horkolása tartotta éberen. A fejében ott zsongott mindaz, ami egyetlen nap alatt fenekestül felforgatta az életét. Édesapja eltaszította magától és beadta erre a helyre, ahol a verés mindennaposnak számított és az újoncok izelítőt kaptak a halálból. Nyilvánvalóvá vált számára, hogy apja gyűlölte, hiszen halott feleségére emlékeztette, és ezért el akarta tüntetni a szeme elől. Nos, gyűlölni ő is tudott, a gyűlölethez könnyebb út vezetett, és majd a gyűlölet fűti, ha már édesanyja szeretete nem volt rá képes. *A hűség az egyetlen erősségünk. Némán felnevetett megvetésében. A hűség legyen csak a te erősséged, apám! Az enyém a gyűlölet lesz.*

Valaki sírdogált a sötétben, és könnyeket hullajtott szalmavánkosára. Talán Nortah? Vagy Dentos, esetleg Caenis? A zokogás elhagyatott, magányos ritmusa szépen kiegészítette Barkus horkolásának katonás fűrészelését. Vaelinnak is sírni támadt kedve, könnyeket ontani és önsajnáltságban fetrengni, de a könnyek nem jöttek. Éberen feküdt tovább tehát, és olyan fájdalmasan vert a szíve a gyűlölet és harag egymást kergető érzéseitől, hogy azt hitte, menten kiszakad a mellkasából. A páni félelemtől csak gyorsabban vert, miközben verejték gyöngyözött a homlokán és megállíthatatlan izzadságpatakok áztatták a mellkasát. Borzasztó,

elviselhetetlen érzés volt. Ki kellett jutnia innen, el kellett menekülnie erről a helyről...

– *Vaelin!*

Csak egyetlen hangot hallott. Egyetlen szó csendült a sötétségben. Egy tiszta, igaz szó. Lüktető szíve azon nyomban lelassult, és a priccсэн felülve nyitott szemmel pásztázta a homályt. Nem ébredt benne félelem, mert felismerte a hangot. Édesanyja hangját. Árnya eljött hozzá, hogy vigasztalja, hogy megmenekítse.

Azután már nem jelentkezett többet, bár még egy óráig hegyezte a füleit. Egyetlen további szó sem hangzott fel. Legbelül mégis tudta, hogy jól hallotta. Anyja eljött hozzá.

Visszadőlt a kényelmetlen, szúrós derékaljra, és a fáradtság végül felülkerekedett rajta. A zokogás is abbamaradt, és még Barkus horkolása is lágyabban muzsikált. Vaelin háborítatlan, álomtalan álomba zuhant.

MÁSODIK FEJEZET

Egy évet töltött el Vaelin a Rendben, mire először embert ölt. Egy teljes év forgott le a keménykezű mesterek kegyetlen leckéivel és büntetéseivel tűzdelt, véget nem érő taposómalomban. Az ötödik órában ébredtek, és a karddal kezdtek. Órákig vagdalkoztak a fakardokkal a gyakorlótér cölöpei között, háritották Sollis mester támadásait, és utánozták az egyre bonyolultabb mozdulatsorokat. Vaelin még mindig elsőként védte ki a mester csapásait, de Sollis gyakran utat tört magának a védelmén, és a földre kényszerítette a kékre-zöldre vert, bosszús fiút. Jól megtanulták, hogy ne engedjenek a mester delejes tekintetének, de persze Sollis sok más trükköt is ismert.

Feldriánon csak karddal gyakorlatoztak, de ildrián napján íjászatra került sor, és Csekrin mester, egy izmos, halk szavú nilsaeli utasításait követve gyermekméretű íjaikból nyilakat eresztettek a céltáblába.

– Az egész a ritmuson áll vagy bukik, fiúk – okította őket. – Illeszt, feszít, lő... Illeszt, feszít, lő...

Vaelinnek nem ment az íjászat. Nehezőre esett felhúzni a fegyvert, és célozni sem volt egyszerű, ráadásul a húr kikezdte az ujjbegyeit, és karja sajgott az izomlástól. Nyílveszői gyakran ütődtek a céltábla peremébe, de még gyakrabban egészen cél tévesztettek. Rettegett a naptól, amikor ki kell állnia az íjpróbát, és négy nyilat kell húsz lépésről a céltábla közepébe lőnie annyi idő alatt, amíg egy eldobott selyemkendő a földre hull. A feladat lehetetlennek tűnt.

Dentosról hamar kiderült, hogy ért az íjászathoz, és vesszői igen ritkán tévesztettek célt.

– Korábban is próbáltad már, fiam? – érdeklődött Csekrin mester.

– Igen, mester. Drelt bácsikám tanított. A hűbéres nagyúr szarvasaira vadászott, amíg le nem vágták az ujjait.

Vaelin legnagyobb sajnálatára Nortah bizonyult a második legjobb íjásznak: nyilai rendszeresen a céltábla közepébe fúródtak. Kettőjük elmentéje elmélyült az első közös ebéd óta, és a szőke fiú gőgje sem segítette a helyzetet. Gúnyosan vigyorgott a többi fiú ügyetlen próbálkozásain, ráadásul a hátuk mögött, és a többiekkel szemben állandóan a családjáról beszélt, a családi birtokokról, a számtalan házról, azokról az időkről, amikor az apjával, saját elmondása szerint a király első miniszterével vadászni és lovagolni járt. Apja tanította meg az új használatára is, tiszafából faragott hosszújjal vadásztak, mint a cumbraelik, és nem a népük körében közkedvelt, hagyományos kőris-szaru összetett íjjal. Nortah mindent összevéve jobb fegyvernek tartotta a hosszújját, hiszen az apja is amellett tette le a voksát. Úgy tűnt, Nortah apjának mindenről megvolt a saját véleménye.

Oprián napján botoztak, amit Haunlin mester, az étkezöben látott égett koponyájú férfi okított nekik. Saját testmagasságukkal megegyező hosszú fabotokkal küzdöttek, amit később a tömeges összecsapásokban lecseréltek a Rend használta másfél méter hosszú alabárdokra. Haunlin erőteljes embernek bizonyult, mosolygós volt, és szeretett énekelni. Gyakorlatozás közben gyakran dalolt vagy kántált katonadalokat és szerelmes balladákat. Hangja pontossága és tisztasága egy dalnokra emlékeztette Vaelint, akit egyszer a királyi palotában hallott énekelni.

A fiú hamar megtanulta a botforgatást, és szerette, ahogyan a fegyver füttyül a kezében, szerette a fogását. Olykor még a kardnál is szívesebben választotta, mert könnyebben lehetett kezelni, és valahogy tömörebbnek is tűnt. Ragaszkodása a bothoz tovább mélyült, amikor kiderült, hogy Nortah egyáltalán nem ért hozzá. Ellenfele ütéseit gyakorta kiverték a kezéből a fegyverét, és minduntalan tompán lüktető ujjait szopogatta.

Hamar megtanulták rettegni kigrián napját, amikor hosszú órákat töltöttek az istállóban trágyalapátolással, vaspatkók rúgását és ingerült lovak harapását kerülgetve, és a falakon függő számtalan lószerszámot tisztogatták. Rensial mester, az istálló ura előszeretettel alkalmazta a nádpálcát, és eme gyakorlata mellett még Sollis pálcahasználata is kifejezetten visszafogottnak tűnt.

– Azt mondtam, hogy vakard, nem azt, hogy simogasd, agyalágyult! – kiáltott rá Caenisre, és a pálcája vörös hurkákat hagyott a fiú nyakán, aki

épp egy kengyelt fényesített. A fiúkkal vadul bánt, de a lovakat dédelgette: a fülükbe suttogott és szerelmesen kefélt a szőrüket. Vaelint különösképpen dühítette a férfi üres tekintete. Rensial mester a lovakat választotta az emberek helyett, keze folyamatosan remegett, és gyakran megtörtént, hogy mondandóját félbeszakítva, motyogva odébbállt. A tekintete mindent elárult: Rensial mester megőrült.

Retrián volt a fiúk kedvenc napja, ilyenkor Hutril mester a vadonról mesélt nekik. Hosszú kalandozásokra vezette őket az erdőben és hegyek között, megismerkedtek a biztonsággal elfogyasztható növényekkel, és azokkal, amelyeket nyílhegyre kenve méregként lehet használni. Megtanultak kova nélkül tüzet gyújtani és csapdával nyulat fogni. Órákig heverték az aljnövényzetben, és megpróbálták láthatatlanná válni, amíg Hutril le nem vadászta őket, ami általában néhány percen belül bekövetkezett. Vaelint rendre utolsó előttinek találta meg, míg Caenis tudott a legtovább elrejtőzni. Az összes fiú közül ő bizonyult a legrátermettebbnek a szabad ég alatt, főként a nyomkövetésben jeleskedett, pedig sok fiú erdőn-mezőn nőtt fel. Amikor kint maradtak éjszakára, mindig Caenis tért vissza először élelemmel.

Hutril mester azon kevesek közé tartozott, akik soha nem használták a pálcát, mégis komoly büntetéseket szabott ki. Egyszer a csapda legalkalmasabb elhelyezésén civakodó Nortah-nak és Vaelinnek csupasz hátsóval kellett végigszaladnia egy csalánligeten. Hutril csendes bizonyossággal beszélt, és ritkán mondott többet annál, amennyit feltétlenül kellett, inkább a mesterek által előszeretettel használt jelbeszéddel közölte a mondandóját. A nyelv hasonlított a néma Smentil mester és Sollis társalgásában használtra, ám a kevésbé bonyolult jeleket a közelben ólálkodó ellenség vagy préda esetére találták ki. Vaelin és Barkus gyorsan tanult, de Caenis szinte azonnal magába szívta a tudást: vékony ujjai kísérteties pontossággal formálták a titokzatos üzeneteket.

Képességei ellenére Hutril mester furcsamód távolságtartóan viselkedett a fiúval, a dicsérrettel is szűkmarkúbban gazdálkodott, ha dicsérte egyáltalán. Az éjszakai kalandozások során Vaelin sokszor azon kapta a mestert, hogy a tábor túlsó végéből Caenist bámulja, de a tűz fényében nem lehetett értelmezni az arckifejezését.

Heldriánon, a legnehezebb napon mindkét kezükben súlyos kővel futottak körbe-körbe a gyakorlótéren, átúsztak a jéghideg folyón, vagy fegyvertelen harcmodort tanultak Intris mestertől. Az alacsony, de villámgyors

férfi orra eltörött, és több foga is hiányzott. Felfedte előttük a rúgás és ökölcsapás rejtelmét, hogy miként csavarjanak egyet az öklükön az utolsó pillanatban, miként emeljék először a térdüket, majd nyújtsák hozzá a lábukat, miként védjék ki a támadójuk csapását, buktassák fel vagy vessék át a vállukon az ellenfelüket. Kevesen élvezték igazán a heldriáni gyakorlatokat, mindig túl sok zúzódással távoztak ahhoz, hogy jóízűen költsék el a vacsorát. Csak Barkus érezte elemében magát, mert a fiú hatalmas tömege ideális volt a megpróbáltatások semlegesítésére: látszólag nem érzett fájdalmat, és senki nem szeretett párban lenni vele, ha küzdelemre került a sor.

Eltrián a pihenés és az elmélyülés napja lett volna, ám a legfiatalabbaknak ez a mosodában vagy a konyhában való fárasztó tevékenykedést jelentett. Ha szerencsájük volt, kerti munkára választották ki őket Smentil mester mellé, ahol legalább elcsenhettek egy-két almát. Ilyenkor, a Hit estéjén persze áhítat és katekizmus várta őket, és egy teljes órán keresztül ültek lehajtott fejjel a saját gondolataikba merülve, vagy átadták magukat az álom mindent elsöprő csábításának. Ez számított a szinte legveszélyesebb mulasztásnak, hiszen akit ilyenkor szunyókáláson kaptak, annak a legkeményebb verést kellett elviselni, és egész éjszaka járőrözhetett a falon köpönyeg nélkül.

Vaelin kedvenc napszaka a lámpaoltás előtti óra volt. A kölcsönös ugratásból senki sem maradhatott ki, és a harsogó nevetés lármájában mindennemű fegyelem szertefoszlott. Dentos a bácsikáiról mesélt, Barkus a vicceivel vagy a mesterek utánzásával nevette meg a társait, az általában csendes Caenis pedig az általa ismert ezer és egy történet egyikét mesélte nekik, míg a többiek a kardforgatást vagy a jelbeszédet gyakorolták. Vaelin több időt töltött vele, mint a többiekkel, mert a vékony fiú hallgatagsága és éles elméje valahogy az édesanyjáéra emlékeztette. Caenis meglepődött a baráti közeledésen, de hálásnak tűnt a társaságért. Vaelin azt gyanította, a Rendhez való csatlakozás előtt magányos élete lehetett: szemmel láthatóan nem szokott hozzá, hogy más fiúkkal együtt éljen. Habár egyikük sem nagyon beszélt a korábbi életéről. Nem úgy Nortah: a többiek dühös kifakadásai és a mesterek verései ellenére sem sikerült levetkőznie ez a szokását. *Most már nincsen családot a Renden kívül.* Vaelin megértette, hogy az aspektus igazat mondott. Lassan családdá kovácsolódtak, és egymáson kívül senkijük sem maradt.

Az első próbatételre sunterin havában került sor, csaknem egy évvel azután, hogy Vaelin először betette a lábát a kapun. A mesterek keveset árultak el nekik a futáspróbáról azon kívül, hogy ezen a próbatételen csapták ki a Rend legtöbb noviciusát. Kimasírozatták őket az udvarra a hasonló korú fiúkkal, mind a kétszáz újonccal együtt. Hozniuk kellett az íjukat, egy tegeznyi nyilat, egy vadászkést, vizeskulacsot, de ezektől eltekintve semmi egyébbet.

Az aspektus röviden visszamondatta velük a Hit tételeit, aztán tudatta velük, hogy mire számíthatnak.

– A futáspróbán kiderül, ki az, aki közületek valóban alkalmas arra, hogy a Rendünket szolgálja. Eddig abban a kiváltságban volt részetek, hogy egy éven át szolgálhattátok a Hit ügyét, de a Hatodik Rendben a kiváltságokat ki kell érdemelni. Hajón felviszünk benneteket a folyón, és különböző helyeken kiteszünk a parton. Holnap éjjelre vissza kell érnetek ide. Az, aki nem érkezik meg időre, megtarthatja a fegyvereit, és kap három aranykoronát.

Azzal előljárójuk odabíccentett a mestereknek, és távozott. Vaelin félelmet érzett, bizonytalan volt a saját képességeit illetően, de ezt nem árulta el a társainak. Teljesítenie kellett a próbát, hiszen nem volt hová mennie.

– A folyópartra futólépésben! – vakkantotta el a parancsot Sollis. – Ne lazászlj! Szedd a lábad, Sendahl, nem valami szaros bálteremben vagy!

A parti mólónál három hatalmas, feketére festett és vörös vászonvitorlájú, lapos dereglye várakozott. Gyakori látványnak számított az ilyen hajó a Corvien torkolatában, az uszályok szenet szállítottak a part mentén a déli bányákból Varinvár ezer meg ezer kandallójába. A folyami hajósokat külön emberfajtának ismerték, akik a nyakukban fekete sálát, a bal fülükben meg ezüstkarikát viseltek. Amikor éppen nem a dereglyéken szorgoskodtak, ezek a rossz hírű hajósok a kocsmákban vedeltek és verekedtek, és nem egy azraeli anya figyelmeztette a lányát ezekkel a szavakkal: „Légy jó kislány, vagy folyami hajós lesz a férjed!”

Sollis váltott néhány szót az egyik uszály kapitányával, egy vézna emberrel, aki gyanakvoán bámulta a fiúk néma gyülekezetét, aztán a kezébe nyomott egy teli pénzes zacskót, és ráripakodott az újoncokra azzal, hogy szálljanak fel és csoportosuljanak a fedélzet közepén.

– És semmihez se nyúljatok, agyatlanok!

– Sohase' szálltam még tengerre – szólalt meg Dentos, amikor leültek a kemény fedélzetdeszkákra.

– Ez nem a tenger – vetette oda Nortah. – Ez itt a folyó.

– Jimnos bácsikám tengerésznek állt – folytatta Dentos, mintha meg sem hallotta volna Nortah megjegyzését. A legtöbben egyébként így viselkedtek iránta. – Sose gyűtt vissza. Anyum aszonta, elnyelte egy bálna.

– Mi az a bálna? – kérdezte Mikehl, a kövérkés renfaeli fiú, akinek a több hónapnyi megerőltető gyakorlatozás ellenére sikerült megőriznie túlsúlyát.

– Az egy nagy tengeri állat – felelte Caenis, aki úgy tűnt, majdnem mindenre tudja a választ. Megbökte Dentost. – És nem eszik embert. A bácsikádát valószínűleg cápa ölte meg. Némelyik bálnaméretűre nő.

– Na és te honnan tudod? – vigyorgott gunyorosan Nortah. Minden alkalommal így tett, amikor Caenis kifejtette a véleményét. – Láttál már olyat?

– Igen.

Nortah elhallgatott, az arca lángba borult, és a vadászkesével nekilátott egy meglazult faszilánkot kipiszkálni a fedélzetdeszkák közül.

– Mikor, Caenis? – noszogatta Vaelin a barátját. – Mikor láttál cápát?

A fiú kurtán elmosolyodott, pedig nem volt szokása.

– Úgy egy éve, az Erinei-tengeren. Az apám... Egyszer kivitt a tengerre. Sokféle lény él a tengerben, fókák és orkák, meg annyi hal, hogy meg sem lehet számolni. És cápák is. Az egyik odaúszott a hajónkhoz. Több mint tíz méter hosszú volt orrától a farkáig. Az egyik tengerész szerint orkákat és bálnákat esznek, meg persze embert is, ha szerencsétlenségedre éppen a vízben lubickolsz, amikor arrafelé úszkálnak. Azt mesélik, az orrukkal kiluskasztják és elsüllyesztenek a hajókat, aztán meg belakomáznak a legénységből.

Nortah megvetően fújta egyet, de a többieket lenyűgözte, amit hallottak.

– Kalózokat is láttál? – faggatózott Dentos sóvár pillantással. – Aszongyák, az Erinei-tenger telis-teli van velük.

Caenis megrázta a fejét.

– Kalózokat nem. A háború óta nem zaklatják a királyság hajóit.

– Milyen háború óta? – kérdezte Barkus.

– A meldenei óta, amiről Grealin mester beszél egyfolytában. A király flottát küldött, hogy porig égesse a meldeneiek legnagyobb városát, és mivel az erinei kalózok többsége meldenei származású, most már békén hagynak bennünket.

– Nem lett volna több értelme a flottájukat porig égetni? – tűnődött Barkus. – Akkor egy kalóz sem maradt volna.

– Új hajókat mindig lehet építeni – magyarázta Vaelin. – A város lerombolása olyan fájó emléket hagy, ami apáról fiúra öröklődik. Így biztosan nem felejtenek el minket.

– Meg lehetett volna ölni mindet – vélte Nortah sértődött hangon. – Ha nincsenek kalózok, nincs kalózkodás sem.

Sollis pálcája a semmiből sújtott le, és a kezén találta el, amitől azon nyomban elengedte a fedélzetbe szúrt kését.

– Azt mondtam, ne nyúlj semmihez, Sendahl! – Azzal Caenis felé fordította a tekintetét. – Szóval nagy hajós vagy, Nysa?

A megszólított fiú lehajtotta a fejét.

– Csak egyszer hajóztam, mester.

– Vagy úgy? És mi volt az úti cél?

– A Wensel-sziget. Az... khm, az egyik utasnak arrafelé akadt dolga.

Sollis felmordult, majd lehajolva kiszabadította Nortah kését a deszkából, és odadobta neki.

– Tedd el, taknyos! Hamarosan szükséged lesz egy éles pengére.

– Te ott voltál, mester? – kérdezte ekkor Vaelin. Egyedül ő mert kérdést feltenni a férfinak, a vesszőzés komor ígérete ellenére is. Sollis olykor szívesen beszélt, máskor azonban hamar eljárt a keze. Nem lehetett kitalálni, milyen kedve van, amíg fel nem tettek neki egy kérdést. – Ott voltál, amikor a meldenei város a földig égett?

Sollis Vaelinre villantotta tekintetét, és világos szeme megtalálta a fiút. Egy kérdés pislákolott benne, valamiféle kíváncsiság. Most először jött rá, hogy a férfi valószínűleg azt hiszi, gyermekként is többet tud nála, hogy apja sok csatáról mesélt neki, és ezért egyfajta burkolt lenézés lapul a kérdéseiben.

– Nem – felelte a mester. – Akkoriban az északi határnál állomásoztam. Grealin mester biztosan szívesen válaszol bármilyen kérdésekre azzal a háborúval kapcsolatban. – Odébb lépett, és lecsapott egy fiúra, aki túl közel merészkedett egy kötélcsomóhoz.

A dereglyék a folyó hosszú kanyarulatát követve északnak tartottak, és Vaelin terve hamar szertefoszlott, miszerint egyszerűen követi majd a folyópartot a Rendházig. Túl sokáig tartott volna az út. Ha időben akart visszaérni, át kellett vágnia az erdőn. Viszolyogva szemlélte a fák sötét tömegét. Bár Hutral mester tanításai során megismerkedtek az erdővel, egy-

általán nem találta kellemesnek a fák között, vaksötétben botorkálás gondolatát. Tudta, egy magafajta fiú milyen könnyedén eltévedhet a sűrűben, hogy aztán órákig körbe-körbebarangoljon.

– Dél felé tarts! – suttogta a fülébe Caenis. – Az északcsillaggal ellentétesen. Dél felé menj, egészen a folyóig, aztán kövesd a partot a mólóig! Ott át kell úsznod.

Vaelin ránézett, de Caenis éppen az eget bámulta ártatlanul, mintha meg sem szólalt volna. Végigpillantva társai unott arcán, nyilvánvalóvá vált, hogy ők nem hallották a tanácsot. Caenis csak neki segített, a többieknek nem.

Úgy háromórányi ringatózás után nekiláttak kiszállítani a fiúkat. Az ünnepélyesség legkisebb jele nélkül, Sollis véletlenszerűen kiválasztott egyet, és utasította, hogy ugorjon át a mellvéden, aztán ússzon ki a partra. A csoportjukból először Dentosnak kellett menni.

– Találkozunk a Házban, Dentos! – bátorította Vaelin.

A renfaeli ezúttal szótlanul, bizonytalan arccal visszamosolygott rá, aztán újat a vállán átvetve kiugrott a hullámok közé. Gyorsan kiúszott a folyópartra, ott megállt, hogy lerázza magáról a vizet, aztán egy kurta integetést követően eltűnt a fák között. Utána Barkus következett, aki egy darabig színpadiasan egyensúlyozott a korláton, mielőtt egy hátraszaltóval a vízbe csobbant volna. Néhányan megtapsolták. Sollis ezután Mikehlt választotta, aki nem kevés idegességgel vette tudomásul, hogy ő következik.

– Nem biztos, hogy ilyen messzire tudok úszni – dadogta, miközben a sötét sodrással szemezett.

– Akkor csendesen fulladj bele – tanácsolta neki a mestere, és átlökte a mellvéden. A pufók kölyök hangos csobbanással érkezett a vízbe, és egy örökkévalóságnak tűnt, mire kicsivel odébb, köpködve és karjaival kapálva felbukkant, majd lélekjelenlétét visszanyerve a part felé indult.

A soron következő Caenis biccentve fogadta Vaelin jókívánságait, aztán egyetlen szó nélkül átugrott a korláton. Utána Nortah jött. Erősen küzdött, hogy kordában tartsa jól látható félelmét, és így szólt Sollishoz:

- Mester, ha nem térek vissza, szeretném, ha az apám tudná...
- Neked nincsen apád, Sendahl. Befelé!

A fiú lenyelte a békát, azzal a korlátra felhúzódkodva pillanatnyi habozás után leugrott.

- Sorna, te jössz!

Vajon bírt-e bármilyen jelentőséggel az a tény, hogy utolsónak maradt, és így a leghosszabb utat kellett megtennie? Odalépett a mellvédhez. Íjhúrja élesen belevágott a mellébe, és tegezszíját is szorosabbra húzta, nehogy elveszen a folyóban. Mindkét kezét a korlátra helyezte, és nekikészült az ugrásnak.

– Nem segíthetsz a többieknek, Sorna! – szólt utána Sollis. A többi fiúnak nem mondott ilyesmit. – Csak igyekezz vissza! Hogy ők miként térnek haza, az legyen az ő bajuk.

Vaelin összeráncolta a homlokát.

– Nem értem, mester...

– Jól hallottad. Akármi is történjék velük, az az ő sorsuk, nem a tiéd. – A fejével a folyó felé mutatott. – Indulj!

Nyilvánvalóan nem akart többet elárulni, így a korlátot erősen megragadva Vaelin átlendítette magát, és lábbal előre a vízbe zuhant. Azon nyomban lélegzetelállító hidegség ölelte körül. Egy pillanatra páni félelem vett rajta erőt, amikor a feje alámerült, de aztán erős rúgásokkal elindult felfelé. A felszínen áttörve magába szívta a levegőt, majd a part felé indult, ami egyszeriben sokkal távolabbinak tűnt. Mire kiverekedte magát a kavicsos partra, a dereglye már messze járt. Mintha látta volna, amint Sollis mester a korlát mellett áll és utánabámul, de nem lehetett biztos benne.

Leakasztotta a nyakából az íjat, aztán a húrt mutató- és hüvelykujja között végigfuttatva kinyomta belőle a vizet. Csekrin mester szerint a vizes íjhúr annyit ér, mint a lábatlan kutya. Leellenőrizte a nyilakat is, meggyőződve róla, hogy a víz nem hatolt át a tegez viaszosvászon tömítésén, majd, hogy a kése is a derekán lóg még. Kirázta a vizet a hajából, aztán végigfuttatta a tekintetét a fákon, de mindenfelé csak sűrű árnyakat meg lombot látott. Tudta, hogy dél felé néz, de éjszaka minden bizonnyal úgyis elvétí az irányt. Ha Caenis tanácsa szerint akart cselekedni, alkalmasint fára kellett másznia, hogy lássa az északcsillagot, ami nem túl könnyen kivitelezhető a sötétben.

Szerencsére a nyári melegben került sor a próbatételre, most mégis vacogott a lubickolástól. Hutríl mester azt tanította nekik, hogy tűz híján legjobban egy kiadós futás szárítja meg a ruházatot, hiszen a test melege gőzzé alakítja a vizet. Egyenletes tempóban nekiiramodott, és nem sietett, mert biztos tudta, hogy az elkövetkező órákban minden erejére szüksége lesz. Egyhamar az erdő hűvös, sötét sűrűjében találta magát, és ösztönösen

az árnyakat pásztázta, amely szokást a vadászattal és rejtőzködéssel töltött számtalan óra során sajátította el. A fejében tisztán csengtek Hutril szavai: *Az okos ellenség némán, az árnyak közt rejtőzik.* Leküzdötte hirtelen támadt borzongását, és szaladt tovább.

Egy teljes órán át kocogott egyenletes iramban, és nem hallgatott sajtó lábízmai egyre hangosabb sirámára. Az elpárolgó folyóvíz helyén hamar a saját verejtéke csorgott, és már nem fázott. Olykor a napra pillantva meghatározta irányát, és erőnek erejével elhessegette az érzést, hogy a kelleténél gyorsabban telik az idő. Nem tudta elfogadni a gondolatot, hogy egy maréknyi pénzzel az erszényében kiteszika a kapun. Villanásnyi időre, rémálomszerű jelenetben látta, amint ott áll az apja küszöbén, és az érméket száználmasan magához szorítva esdekel a belépésért. Elhessegette a fejéből a képet, és szaladt tovább.

Úgy nyolc kilométer után megpihent. Egy kidőlt fatörzsön gubbasztva, zihálva nagyokat húzott a kulacsából. Elmélázott, vajon a társai merre járhatnak. Vajon hozzá hasonlóan futásnak eredtek, vagy még mindig a fák között bolyongnak? *Nem segíthetsz a többieknek!* Figyelmeztette vagy fenyegette a mester? Persze az erdő tele volt mindenféle veszéllyel, de a Rend fiainak, akiket megkeményített a több hónapos kiképzés, semmitől sem kellett tartani.

Röviden eltöprengett ezen, de mivel nem talált választ a kérdéseire, bedugaszolta a kulacsot, és az árnyakat fürkészve felegyenesedett... Aztán félúton mozdulatlaná dermedt.

A farkas tízlépésnyire tőle ült a hátsó lábán, és élénkzöld szeme néma kíváncsisággal mustrálta a fiút. A szokatlanul nagy termetű állat bundája szürkés-ezüst fénnel csillogott. Vaelin még sohasem látott farkast ilyen közletről, inkább csak a hajnali ködben loholó, halovány árnyakként emlékezett rájuk, de itt, a városfaltól nem messze még az is ritkaságszámba ment. Megdöbentette, micsoda óriási teremtménnyel akadt össze: a bunda alatt dudorodó izmok roppant erőre utaltak. Vaelin visszabámult rá, és a farkas félrebillentette a fejét. A fiú nem érzett félelmet. Hutril mester annak idején elárulta nekik, hogy a csecsemőrabló, pásztorfiúkat megcincáló farkasokról szóló történetek csupán mesék. *A farkas békén hagy, ha te is békén hagyod őt* – tanította mindig. Mégis, óriásira nőtt ez az állat, na és a szeme...

A ragadozó némán, mozdulatlanul ült, lágy szellő borzolta felfűjt, ezüstszürke bundáját, és a fiú ifjú szívében megmozdult valami.

– Gyönyörű vagy – súgta az állatnak.

A farkas egy pillanat alatt elillant, megfordult, és olyan gyorsan eltűnt az aljnövényzetben, hogy ha akarja, akkor sem tudja követni. Szinte zajt sem csapott.

Vaelin akkor jött rá, hogy mosolyog. A fejébe véste a farkas emlékét, és érezte, hogy sosem fogja elfelejteni.

Urlishnak nevezték a Varinvár északi falaitól a renfaeli határhegyekig húzódó, harminc kilométer széles és száztíz kilométer hosszú erdősávot. Egyesek szerint a király igen szerette az erdőséget, valahogyan rabul ejtette a szívét. A király parancsa nélkül még fát sem lehetett kivágni belőle, és csak azok a családok telepedhettek le, akik már több mint három nemzedék óta ligeteiben éltek. Vaelin nem tudott túl sokat a királyság történelméről, de azt már hallotta, hogy egykor háború dúlt itt: egy teljes napon és éjszakán át csatáztak fái között a renfaeliek és azraeliek. Az utóbbiak nyerték az összecsapást, Renfael ura kénytelen volt térdet hajtani Janus király előtt, és utódait onnantól kezdve hűbéres nagyúrnak nevezték, akiknek járadékot és katonákat kellett juttatni a királynak, amikor az felszólította erre vazallusát. Édesanyja mesélte el Vaelinnek mindezt. A gyermek addig rágta a fülét, hogy regéljen neki az apja hadjáratairól, míg az asszony végül engedett az unszolásnak. A férfi itt, az Urlishban nyerte el a király elismerését, és itt ütötték a királyság pallosává. Anyja nem bocsátkozott részletekbe, és mindössze annyit árult el, hogy az apja nagy harcosnak számít, és egykor nagyon bátor tettet hajtott végre.

A fiú azon kapta magát, hogy futás közben az aljnövényzetet pásztázza, és fém csillanását kutatja. Azt remélte, talál valami emléket a csatából, mondjuk egy nyílhegyet, talán tört, vagy akár egy egész kardot! Nem hitte, hogy Sollis beengedne bármiféle emléktárgyat a Rendházba, így nekilátott számba venni a Házban található rejtékhelyeket...

Pang!

Lebukott, odébb gurult és fürgén felállt, aztán egy tölgyfa törzse mögé rejtőzött. A nyílvevő sziszegve szaggatta a páfrányok lombját. Az íjhúr pengése félreérthetetlen figyelmeztető jelként szolgált a Rend ifjú noviciusának. Erőnek erejével lecsitította dübörgő szívverését, és a fülét hegyezte, hátha további árulkodó zajokat hall.

Vadással akadt volna össze? Talán valaki szarvasnak nézte. Azonnal sutba dobta a gondolatot. Egy vérbeli vadász első látásra meg tudna kü-

lönböztetni egy fiatal fiút egy szarvastól. Valaki az életére tört. Most vette csak észre, hogy úját ösztönösen lekapta a válláról, és vesszőt illesztett a húrra. Hátát nekitámasztotta a fatörzsnek, várt és hallgatózott. Hagyta, hogy az erdő elárulja neki, milyen fenyegetéssel néz szembe. Hutril szavai visszhangoztak a fejében: *A természet beszél hozzánk. Ha megtanuljátok a nyelvét, sohasem tévedtek el, és váratlanul senki sem lephet meg benneteket.*

Kinyitotta a fülét, és beengedte az erdő hangjait, a szél sóhajtását, a levelek zörgését, az ágak ropogását. A madarak elhallgattak. Tehát a ragadozó közel járt. Vagy egyedül, vagy csapatostul közelített. Remélte, hogy elárulja egy száraz ág roppanása, vagy egy csizma bőrtalpának csikordulása a talajon, de semmit sem hallott. Ha ellensége éppen feléje közelített, akkor igencsak értett hozzá, hogyan mozogjon néma csendben. De nem csak a hallását használhatta, és az erdő sokféle dolgról mesélhetett neki. Becsukta a szemét, és hosszan beszívta a levegőt az orrán keresztül. *Ne horkants, mint disznó a vályúnál!* – figyelmeztette egyszer Hutril mester. – *Adj időt az orrodnak, hogy válogasson az illatok között! Légy türelmes!*

Tehát hagyta, hadd végezze el az orra a munkát. Harangvirágillatot érzett, ami rothadó növényzet és állati ürülék szúrós szagával keveredett... és verejték büzével. Emberi verejtékével. A szél balról jött, és magával hozta a nehéz pézsmaitlatot. Nem tudta eldönteni, hogy az íjász megállt, vagy mozog éppen.

Aprócska hang volt, alig több egy ruhadarab surrogásánál, de Vaelin kiáltásnak hallotta. A térdét rogyasztva kiugrott a tölgy mögül, aztán egyetlen mozdulattal felhúzta az íjat és eleresztette a nyílveösszőt, majd visszaiszkolt rejtékébe. Örömmel hallotta, hogy odakint valaki meglepetésében és fájaldalmában felhördül.

Egy pillanatig habozott. *Maradjak vagy meneküljek?* Erős késztetést érzett, hogy fusson, hogy az erdő sötét ölelésében találjon menedékre. Persze tudta, hogy nem menekülhet. *A Rend tagjai nem menekülnek* – mondta egyszer Sollis.

Kilesett a tölgyfa mögül, és először nem is látta meg a páfrányszőnyegből úgy tizenöt lépésnyire függőlegesen kikandikáló, sirálytollas vesszőt. Felhelyezett egy másik nyilat a húrra, aztán guggolásban közelített, miközben a szeme folyamatosan újabb ellenségeket keresett, a füle tobzódott az erdő zenéjében, és az orra megállás nélkül szimatolt.

A fickó koszos zöld pantallóban és tunikában feküdt az aljnövényzetben, kezében kőrísa íj, varjútollas nyílvevője a húrra téve. A kardja a hátára erősítve, a csizmaszárában kés, és a torkában Vaelin vesszője. Már nem élt. Közelebb lépve a fiú észrevette a nyaki sebből kiáramló vér egyre terebélyesedő pocsolóját. Rengeteg vért látott. *A nagy vivőeret találtam el – döbönt rá a fiú. – És én még azt hittem, rosszul célzok!*

Magas, éles hangon felnevetett, aztán összegörnyedt és hányt, majd négykézlábra ereszkedve megállíthatatlanul öklendezett.

Beletelt néhány percbe, mire a döbbenet és a hányinger elmúlt, és tisztábban gondolkozhatott. Ez az ember, ez a halott ember megpróbálta megölni. De miért? Hisz soha életében nem látta. Útonálló lehetett talán? Erdőlakó haramia, aki azt hitte, könnyű áldozatra talált a magányos fiúban?

Kényszerítette magát, hogy újra a halottra nézzen, megfigyelte a csizmája anyagát és a ruhája szegélyét. Tétovázott, de aztán felemelte támadója íjhúron nyugvó jobb kezét. Íjászkéz volt: a durva tenyér és a megvastagodott bőr az első két ujjbegyén egyértelműen erre utalt. Ez az ember íjászatlanul kereste a kenyerét. Vaelin nem hitte, hogy egy közönséges rabló ilyen gyakorlott céllövő vagy ilyen jól öltözött volna.

Hirtelen gyomorforgató gondolat ötlött az eszébe: *Ez is része a próbának?*

Egy pillanatra majdnem el is hitte, hogy igaz. Hisz kell ennél jobb megoldás a gyengék kigyomlálására? Teleszórják az erdőt orgyilkosokkal, aztán megnézik, ki marad életben. *Mennyi aranyat megszórolhatnak ezzel!* Ám valahogy nem tudta elhinni. A Rend brutális szabályok szerint élt, de híján voltak a gyilkos szándéknak.

Akkor meg ki ez a férfi?

Megrázta a fejét. Attól nem oldódik meg a rejtély, ha itt álldogál. Ahol egy gyilkos lapult, ott lehetett több is. Vissza kellett térnie a Rendházba, hogy kikérje Sollis mester tanácsát... Már ha túléli. Remegve felállt, aztán nagyot köpve kitisztította a száját, majd vetett még egy utolsó pillantást a holttestre. Azon tanakodott, elvegye-e a fickó kardját vagy kését, de érezte, hogy hiba volna. Valamiért azt gyanította, talán később még le kell tagadnia a gyilkosságot. Éppen ezért kihúzta volna a nyílvevőt a halott nyakából, de nem tudta rávenni magát, hogy megrángassa a húst. Végül meglegedett azzal, hogy a vadászkesével levágja a tollazatot, hisz a sirálytoll egyértelműen elárulta volna, hogy a gyilkos a Rend tagja. Újra le kellett küzdenie a hányingerét, amikor megfogta a nyílvevőt, a hegy beakadt

valami keménybe, és a nyílvesző cuppogó hangot adott, amikor fűrészelte. Gyorsan ment, de Vaelinnek egy örökkévalóságnak tűnt.

Zsebre vágta a tollazatot, és elhátrált a hullától, csizmájával széttaposta a nyomokat, aztán sarkon fordult, és futásnak eredt. Úgy érezte, mintha a lábát ólomba öntötték volna, és többször megbotlott, mire a teste újra rátalált arra az egyenletes, szökellő futásra, amit a gyakorlótéren töltött hosszú hónapok alatt elsajátított. Mindegyre elméjébe villantak a halott férfi élettelen, megereszkedett vonásai, de irgalmatlanul elnyomta azokat magában. *Megpróbált megölni! Nem fogok sajnálni olyasvalakit, aki gyermekek életére tör.* De csak nem tudta kivenni a fejéből édesanyja apjához intézett, haragos szavait: *Bűzlesz a vértől!*

Az éjszaka mintha varázsütésre ereszkedett volna az erdőre. Bizonyára azért érezte így, mert rettegett tőle. Minden árnyékba ijáoszokat képzelt, és nemegyszer vetődött fedezékbe a képzelt gyilkosok elől, akikről közelebb-ről kiderült, hogy csak bokrok és fatönkők. Mióta végzett az orgyilkossal, csak egyszer állt meg pihenni: egy bükkfa széles törzse mögé rejtőzve sietve meghúzta a kulacsát, miközben a szeme vadul cikázott, vélt ellenségeket vizslatva. Biztonságosabbnak tűnt futni: a mozgó célpontot nehezebb eltalálni. De a sötétség leszálltával ez a csalfa biztonságérzet is egy csapásra elillant, és mintha valami szakadék felé futott volna, ahol már bármelyik lépés fájdalmas zuhanást hozhat. Kétszer elesett, a fegyverei és félelmei hálójába gabalyodva elnyúlt a földön, mire elfogadta, hogy innentől kénytelen sétálva folytatni az útját.

Tisztásokat keresve és fatörzsekre felhúzódkodva az északcsillag iránymutatását követte. Így kiderítette, hogy rendületlenül halad dél felé, de hogy mekkora távolságot tett már meg, és még mennyi van hátra, azt nem tudta megállapítani. Egyre mélyülő kétségbeeséssel kémlelt előre, remélve, hogy a fák között meglátja a folyó ezüstös szalagját. Ám amikor legközelebb lefékezett, hogy tájékozódjon, tüzet vett észre. Egyetlen nancsszínű folt pislákol az erdőlomb feketeskék tömegében.

Fuss tovább! Már majdnem engedelmeskedett az ösztönös parancsnak. Megfordult és lépett egyet dél felé, de megtorpant. A Rend egyetlen ifjú tagja sem gyújthatott tábor tüzet a próbatétel alatt, egyszerűen nem lett volna rá idejük. Véletlen volna tehát? Talán a király erdészei táboroztak le éjszakára. De valami legbelül, egy baljós morajlás elméje legmélyén azt

súgta, mindez igen kétséges. Fura érzés volt, majdnem olyan, mintha zenét hallana.

Megfordult, levette az iját és nyilat tett a húrra, aztán óvatosan közelitett. Érezte, hogy kétszeresen is kockáztat: egyrészt azzal, hogy megnézi a tüzet, másrészt mert késlekedik, amikor már nincsen sok ideje hátra, hogy visszatérjen a Rendházba. Ámde bizonyosságot akart.

A fényfolt egyhamar tábortűzzé, a feneketlen sötétségben pislákoló narancsvörös lángok csomójává erősödött. Megállt, és újra megnyitotta fülét az erdő éneke előtt, majd addig keresgélt az éjszakai harmónia szólamai között, míg rá nem bukkant a hangokra. Férfiak. Felnőttek. Ketten. Vitáznak.

A Hutríl mestertől tanult vadászlépésekkel közelebb óvakodott. Hajszálnyira felemelte a földről az egyik lábát, majd előre- és oldalra csúsztatva, aztán mielőtt újra letette volna, óvatosan végigtapogatta a földet, áruló ágakat, gallyakat keresve. Ahogy közeledett a táborhoz, a hangok egyre jobban kitisztultak, és megerősítették a gyanújában. Két férfi vitatkozott a tűz fényében.

– Még mindig vérzik! – nyivákolta egy önsajnálattól csöpögő hang. Nem látszott a beszélő arca. – Nézzed má', úgy ömlik belőle, mint egy megdöfött disznóból...

– Akko' ne piszkáld, te szaragyú! – sziszegte egy másik férfihang dühösen. Vaelin csak ezt az utóbbi fickót látta. A zömök férfi a tűz jobb oldalán ült. A hátára kötött kard és a keze ügyében tartott íj látványától jeges borzongás futott végig a fiún. *Tehát nem véletlen.* A csizmába bújtatott lábak között nyitott zsák feküdt a földön, és a haramia annak tartalmát bámulta meredten, miközben fáradt sértéseket vágott a társa fejéhez.

– Az a kis fattyú! – folytatta a láthatatlan nyafogó, mint aki nem is hallja vaskos társa dorgálását. – Halottat játszott az alattomos, sunyi féreg!

– Figyelmeztettelek, hogy szívósak a kis dögök! – mondta a másik. – Belelőhettél vóna egy másik vasat is, mielőtt közelebb mész.

– De há' pont torkon kaptam, nem? Elég kellett vóna, hogy legyen. Felnőtt férfiak ettő' úgy eldőlnek, mint egy zsák krumpli. Ez a kis szaros persze nem! Bácsak tovább életbe' tartottuk volna...

– Te gusztustalan állat! – Nem volt méreg a zömök fickó szavaiban. Egyre inkább lefoglalta, amit a zsákban látott, és homloka szélesebbnél szélesebb redőkben futott össze. – T'od, még mindig nem vagyok biztos benne, hogy ő a'...

Vaelin vad szívverését csitítva a zsákra fordította a tekintetét. Nyugtázta, milyen kerek, és látta az alsó felét bepiszkító, sötét foltot is. Hirtelen beléhasított a jeges felismerés, és attól félt, menten elájul. Az erdő forgott körülötte, és visszafojtott egy kiáltást, ami nyilvánvalóan azonnal a halálát okozta volna.

– Hadd lám! – lépett oda a panaszkodó férfi, és Vaelin most először pillantotta meg az arcát. Az alacsony, inas bandita hegyes orra magányos szirtként meredt, és gyér szakállat viselt csontos állán. Bal karját a jobbal fogta, és vékony ujjai között vértől csepegő rongyot tartott. – Ő lesz a'. Nem lehet más – vélte kétségbeesetten. – Hallottad, mit mondott a másik!

Másik? Vaelin erősen hegyezte a fülét. Még mindig háborgott a gyomra, de szívében nőttön-nőtt a harag.

– A hideg futkosott a hátamon tőle – válaszolt a zömök fickó vállat vonva. – Akkor se hittem vóna neki, ha azt mondja, kék az ég. – Újra belenézett a zsákba, aztán benyúlt, és kiemelte a tartalmát. A hajánál fogva megfordította a csöpögő fejet, és megszemlélte az eltorzult vonásokat. Vaelin újra elhánnya magát, ha maradt volna valami a gyomrában. *Mikehl!* *Ezek megölték Mikehlt!*

– Lehet, hogy ő a' – töprengett hangosan a köpcös. – A halál megváltoztatja az ember arcát. Csak nem látom a családi hasonlóságot.

– Brak tudná. Ő a saját szemivel látta a fiút. – A vékony hangú férfi újra közelebb jött a tűzhöz. – Ho' van egyáltalán? Már rég itt kéne lennie!

– Ja – értett egyet a másik, aztán visszatette a zsákba a trófeát. – Nem hiszem, hogy megjön.

A nyafogó egy pillanatra elhallgatott, majd azt motyogta:

– Ezek a kis rendházi szarosok...

Brak... Tehát így hívták. Vaelin nem tudta, lesz-e valaki, aki gyászmedalions visel majd Brak emlékére, özvegye, anyja vagy öccse halát mond-e az életéért és sok jószágért meg bölcsességért, amit maga mögött hagyott ebben a világban. Ám mivel az orgyilkos Brak gyermekekre lesett az erdőben, hogy megölje őket, a fiú nemigen hitte, hogy volna ilyen ember. Senki sem sír majd utána... ahogyan ezért a kettőért sem fognak. Szorítása erősödött az új markolatán, és a fegyvert felemelve megcélozta a köpcös torkát. Előbb ezt öli meg, aztán jöhet a másik. Kap egy nyilat a lábába, vagy a hasába, annyi elegendő lesz, aztán kifagatja, majd végül vele is végez. *Mikehlért.*

Valami felmordult az erdő sűrűjében, valami, ami már egy ideje ott rejtőzködött, valami halalos.

A fiú megpördült és felhúzta az iját, de elkésett. Kemény izomtömeg vágódott neki, és Vaelin elterült a földön, a fegyver pedig kiesett a kezéből. A késéért nyúlt, és ösztönösen rúgott, de rúgása csak a levegőt érte. Miközben feltápáskodott, sikolyokat hallott, valaki fájdalomában és félelmében felordított, valami folyadék loccsant a fiú arcára, és csípte a szemét. Megtántorodott, és vér ízét érezte. Vadul törölgette a szemháját, és elhomályosult tekintettel nézett szét a mostanra elcsendesedett táboron. Vérteljes pofa fölött ülő, sárga szempár villogott a tűz fényében. A tekintet belefúródott az övébe, a sárga szempár egyet pislantott, aztán a farkas már ott sem volt.

Összefüggéstelen gondolatok bucskáltak Vaelin fejében. *Idáig követett... Gyönyörű vagy... Követett, hogy végezhesen ezekkel az emberekkel... Gyönyörű farkas... Megölték Mikehlt... Nem látszik a családi hasonlóság...*

ELÉG LEGYEN EBBŐL!

Fegyelmet erőltetett a gondolatok zuhatagszerű áradására, és mélyen beszívta a levegőt, majd amikor már megnyugodott, közelebb merészkedett a tábortűzhöz. A zömök férfi a hátán feküdt, és kezével a torka felé nyúlt, ami már nem volt a helyén. Arcára ráfagyott a félelem. A nyafogó fickónak sikerült néhány menekülő lépést tennie, mielőtt elérte a vég. A feje a vállával éles szögben kicsavarodott. Búz áradt felőle, és tisztán látszott, hogy a rettegés végül utolérte. A farkasnak nyoma sem volt. Csak a lomb susogott a szélben.

Vaelin vonakodva a köpcös fickó lábánál fekvő zsákhöz lépett.

Mitévő legyen Mikehllle?

– Mikehl meghalt – tudatta Sollis mesterrel a víztől csöpögő arcú Vaelin. Útközben a Rendház felé eleredt az eső, és a dombra felkapaszkodva bőrig ázott. A kimerültségtől és a vadonban történet hatásától ledermedve csak a legfontosabb szavakat volt képes kinyögni. – Orgyilkosok az erdőben...

Sollis odanyúlt, és megtámogatta a szédelő gyereket, aki hirtelen úgy érezte, hogy a lába kezdi felmondani a szolgálatot.

– Hányan?

– Hárman. Ennyit láttam. Halottak. – Azzal átadta a mesterének a nyílveszőről levágott tollazatot.

Sollis megkérte Hutrilt, hogy figyelje a kaput, és bekísérte Vaelint. A helyett, hogy a fiúk szobájába vitte volna az északi toronyba, a saját szállására vezette, a déli fal egyik bástyájában meghúzódó, kis hálóterembe. Tüzet rakott, aztán szólt Vaelinnek, hogy vegye le átázott holmiját, és mikor a lángok beleharaptak a tűzhely hasábjába, adott neki egy takarót, amiben megmelegedhet.

– És most – nyújtott át neki egy meleg tejjel teli csuprot – meséld el, mi történt! Mindent, amire emlékszel. Ne hagyj ki semmit!

A fiú mesélt a farkasról, meg a férfiről, akit megölt, aztán a nyafogóról és a köpcösről... végül Mikehrlről.

– Hol vannak?

– Nem értem, mester...

– Mikehl... maradványai.

– Elástam. – Vaelin visszatartotta a mindent elsőprő borzongást, és ivott még a tejből. Az ital szinte égette a bensőjét. – Felkapartam a földet a késemmel. Nem tudtam, mi más tehetnék vele.

Sollis mester bólintott, és a gyerek kezében tartott tollakra pillantott. Hívös tekintetéből semmit sem lehetett kiolvasni. Vaelin körbenézett a helyiségben. Kevésbé volt kopár, mint amire számított. Fegyverek lógtak a falon: egy alabárd, egy hosszú, vashegyű lándzsa, valamiféle kőfejű bunkó, meg több különböző fajta tör és kés. A polcokon könyvek sorakoztak, és a porréteg hiánya jelezte, hogy Sollis mester számára nem csak dekorációk. A túlsó falon egy fakeretre feszített kecskebőr faliszőnyegféleség függött, az irhát pálcikaemberek és ismeretlen jelképek sorozatai díszítették.

– Lonak harci zászló – felelte kimondatlan kérdésére Sollis. Vaelin elfordult, úgy érezte magát, akár egy kém. Meglepetésére azonban a mester folytatta. – A lonak fiúgyermekek még zsenge korban harcos csapatok tagjaivá válnak. Minden csapatnak megvan a maga zászlaja, és az osztag minden tagja a saját vérével esküszik, hogy utolsó leheletéig védelmezi azt.

Vaelin letörölt egy vízcseppet az orráról.

– Mit jelentenek a jelképek, mester?

– Felsorolják az osztag csatáit, hogy hány ellenséget győztek le, milyen jutalmat kaptak a főpapnőjüktől. A lonak szenvedélyesen rajong a történelemért. A gyermekeket megbüntetik, ha nem tudják visszamondani a klánjuk történetét. Állítólag a világ egyik legnagyobb könyvtárát építették fel, bár senki emberfia nem látta még. Imádják a meséket, óráig ülnek a tűz körül,

és hallgatják a sámánokat. Főként a hősköltemények kötik le a figyelmüket, a túlerővel szemben küzdő harci csapatokról szóló regék, bátor magányos harcosok legendái, akik elveszett talizmánok után kutatnak a föld gyomrában... erdőben farkas segítségével orgyilkosokat legyőző fiúk történetei.

Vaelin szúrós szemmel nézett a férfira.

– Ez nem kitalált történet, mester.

Sollis újabb fahasábot dobott a tűzre, és a szikrák szertesztét repültek a kandallóban. Megpiszkálta a tűzifát, és amikor válaszolt, nem pillantott Vaelinre.

– A lonaknak nincsen szava a titokra. Tudtad ezt? Számukra minden egyaránt fontos, mindent leírnak, feljegyeznek, aztán újra és újra elmesélnék. A Rendünk nem hisz ebben. Harcoltunk már olyan csatában, ahol több mint százan maradtak ott a csatamezőn, de egyetlen szót sem jegyzett fel róla senki. A Rend harcol, de legtöbbször az árnyékban, dicsőség és jutalom reménye nélkül. Nincsenek zászlóink. – Bedobta Vaelin tollazatát a lángok közé. A nedves madártoll felszisszent, aztán összegöndörödött és semmivé lett. – Mikehlt medve vitte el, ami igen ritka az Urlishban, de az erdő mélyén még mindig kóborol néhány példány. Te megtaláltad a maradványait, és jelentetted nekem. Holnap Hutrill mester elhozza azokat, és elesett testvérünket átadjuk a tűznek, miközben hálát adunk neki élete ajándékáért.

A fiú nem érzett döbbenetet, de még csak meglepetést sem. Nyilvánvalóvá vált számára, hogy többről van itt szó, mint amit a mestere elmondott neki.

– Miért figyelmeztettél, hogy ne segítsen a többieknek, mester?

Sollis tovább bámulta a tüzet, és Vaelin már úgy vélte, nem is fog válaszolni, amikor a férfi végül megszólalt.

– Amikor a Rendnek adományozzuk életünket, minden kapcsolatot megszakítunk a vérünkkel. Mi elfogadjuk ezt, a világ azonban nem. Olykor még a Rend sem nyújthat menedéket a falainkon kívül dúló viszályok ellen. Nem tudunk mindig megvédeni. Nem a többiekre vadásztak. – Az ökle kifehéredett a piszkavason, ahogy a zsarátnokot piszkálta, és az izmok ugráltak az arcában az elfojtott dühtől. – Tévedtem. És Mikehl fizette meg az árát.

Az apám – gondolta Vaelin. – A haláloamat akarták, hogy azzal ártsanak neki. Akárkik is ezek, nem ismerik az apámat.

– Mester, mit gondolsz a farkasról? Miért akarna nekem segédkezni egy farkas?

Sollis mester letette a piszkavasat, és elgondolkodva dörzsölte az állát.

– Na, ezt én sem értem. Sokfelé jártam már, és sok furá dolgot láttam, de emberölő farkast még nem, ráadásul nem vadászott, mert nem falta fel az áldozatait. – Meggrázta a fejét. – A farkasok nem így élnek. Valami másról van itt szó. Valamiről, amihez a Sötétségnek van köze.

Vaelin reszketése egy pillanatra felerősödött. *A Sötétségnek.* A szolgák használták ezt a szót apja házában, általában suttogva, és amikor azt hitték, senki sem hallja őket. Ezt a szót emlegették az emberek, amikor olyasmik történtek, amiknek nem lett volna szabad megtörténni: vérjeggel az arcukon született csecsemők, macskát ellő kutyák, és a tengeren legénység nélkül sodródó hajók. *A Sötétség.*

– Két testvéred még előtted visszaért – szólalt meg nagy sokára Sollis. – Legjobb lesz, ha elmeséled nekik, mi történt Mikehllel.

A meghallgatás véget ért. Látszott, hogy Sollis nem árul el többet. Olyan nyilvánvalóan látszott, hogy a fiú elszomorodott. Sollis mester sok történetet ismert, és bölcsesség lakozott a fejében, sokkal szélesebb ismeretekkel bírt annál, hogy miként kell helyesen fogni egy kardot és milyen ívben lehet kimetszeni egy ember szemét, de Vaelin azt gyanította, kevesen hallották beszélni. Többet akart hallani a lonakról, harcos csapataikról, meg főpapnőjükről, tudni akart a Sötétségről, de Sollis mereven, gondolataiba merülve bámult a tűzbe, ahogyan apja is tette megannyi alkalommal. Így hát felállt, és azt válaszolta:

– Igen, mester.

Kiitta a maradék tejét, aztán a takarót magára terítve és nedves ruháit felnyalálólva az ajtó felé indult.

– Senkinek ne beszélj erről, Sorna! – Parancs csattant Sollis hangjában, az a hangszín, amit palcája lendítése előtt alkalmazott. – Senkiben se bízz meg! Olyan titok ez, ami a halálot okozhatja.

– Igen, mester – ismételte meg a fiú. Kilépett a hideg folyosóra, és az északi torony felé vette az irányt. Összegörnyedve, reszketve igyekezett, és azon tűnődött, vajon az erős hidegben összeesik-e, mielőtt eléri a lépcsőt, de a Sollis mestertől kapott forralt tej éppen elég meleget és táplálékot nyújtott, amivel kitarthat az útján.

Dentos és Barkus már a szobában voltak, amikor beesett az ajtón. Mindkettő a priccsén hevert, arcuk ékesen árulkodott elcsigázottságukról, de érkezétre furamód mindkettő megelevenedett, és felugrottak az ágyukról, hogy hátba veregessék, és erőltetett viccekkel köszöntsék.

– Utat tévesztettél a sötétben, mi? – nevetett Barkus. – Könnyen legyőzhettem volna ezt itt, ha nem kap el a sodrás.

– Sodrás? – kérdezte Vaelin, akit zavarba ejtett a társai hangjából áradó melegség.

– Túl korán keltem át – magyarázta a tagbaszakadt fiú. – Feljebb, a folyó szükületénél. Azt hittem, nekem annyi. Pont a kapuval szemben vergődtem ki a partra, de Dentos már ott volt.

Vaelin az ágyára dobta a ruháit, a tűz mellé húzódott és sütkérezett a melegében.

– Te értél vissza elsőnek, Dentos?

– Igen. Biztos voltam benne, hogy Caenis lesz az első, de még nem került elő.

Ez Vaelint is meglepte, hiszen hallgatag társuk erdőjáró képességei mindegyiküket megszegyenítette. Ám ennek ellenére híján volt Barkus erejének és Dentos sebességének.

– Legalább a többi csapatot legyőztük – vélte Barkus, a velük egykorú fiúkra célozva. – Egyikük sem került még elő. Micsoda lusta népség!

– Az már igaz – értett egyet a renfaeli. – Találkoztam néhányukkal útközben. Olyan elveszettnek tündek, mint szűz a bordélyban.

Vaelin összeráncolta a szemöldökét.

– Mi az a bordély?

A másik kettő kaján pillantást váltott, és Barkus másra terelte a szót.

– Kicsempészünk néhány almát a konyhából. – Félrehúzta a takaróját, hogy megmutassa a zsákmányt. – Meg pitét. Jó kis lakomát csapunk, ha a többiek ideérnek. – A szájához emelt egy gyümölcsöt, és jókorát harapott belőle. Mindnyájan lelkes tolvajokká lettek. A lopás általánosan elfogadott szokásnak számított, a legkisebb érték is rövid idő alatt eltűnt, ha a tulajdonosa nem rejtette el alaposan. A derékaljba tömött szalmát már régen felváltották a különböző lába-kelt anyagok és puha állatbőrök, amikre a fiúk csak rá tudták tenni a kezüket. A lopást általában szigorúan büntették a Rendházban, de az erkölcstelenségről és becstelenségről tartott hegyi beszédek híján csakhamar rájöttek, hogy a Rend nem is igazán azt büntette, aki lopott, hanem azt, akit rajtakapott. A legtermékenyebb tolvajok rangsorában Barkus szerepelt az első helyen, főként ami az ételt illette, és közvetlenül utána jött a ruhadarabokra szakosodott Mikehl...
Mikehl.

Vaelin az ajkába harapott, és a tűzbe bámult. Eltűnődött, miként fogalmazza a hazugságot. *Rossz dolog* – határozta el végül. – *Nehéz a barátoknak hazudni.*

– Mikehl halott – bökte ki végül. Nem jutott eszébe kedvesebb megfogalmazás, de aztán visszahőkölt a hirtelen beállt csendtől. – El... elvitte egy medve. Én... én találtam meg, már ami maradt belőle. – A háta mögött Barkus kiköpte a szájában tartott almadarabot. Ruhaanyag súrlódott, ahogy Dentos lehuppant a priccsére. Vaelin összeszorított foggal folytatta. – Hutrill mester holnap visszahozza a testét, hogy a tűznek adhassuk. – Fahasáb pattogott a tűzben, a fagyoskodásnak csaknem teljesen nyoma veszett, és a hó csiklandozta a bőrét. – Hogy hálát adhassunk az életéért.

A másik kettő nem szólt. Gondolta, hogy Dentos sír, de nem tudta rávenni magát, hogy megforduljon, és megbizonyosodjon róla, valóban így van-e. Kis idő múltán felállt a tűztől, és odament a priccséhez, kiterítette a ruháit száradni, levette az iját, és félretette a tegezt.

Kinyílt az ajtó, és belépett Nortah, eső áztatta, de diadalittas ábrázattal.

– Negyedik lettem! – ujjongott. – Biztos voltam benne, hogy utolsónak érek vissza. – Vaelin még sosem látta vidámnak, és most zavartan szemlélte a belépőt. Az sem tetszett neki, hogy Nortah szemmel láthatóan észre sem vette a bánatukat.

– Pedig el is tévedtem kétszer – nevetett, és az ágyára dobta a holmiját. – Farkast is láttam. – A tűzhöz lépett, és előrenyújtott kézzel szívta magába a meleget. – Úgy megijedtem, hogy mozdulni sem bírtam.

– Farkast láttál? – kérdezte Vaelin.

– Úgy bizony! Hatalmasra nőtt a kutya-fattyja. Bár azt hiszem, addigra már belakmározott. Véres volt a pofája.

– Milyen medve volt? – fordult oda Dentos.

– Mi van?

– Fekete vagy barnamedve? A barnák nagyobbak és veszélyesebbek. A feketék általába' nem mennek ember közelébe.

– Nem medve. – Nortah nem értette. – Farkast mondtam.

– Nem tudom – válaszolta Vaelin Dentosnak. – Nem láttam.

– Akkor honnan tudod, hogy medve ölte meg?

– Mikehlt egy medve kapta el – magyarázta Barkus Nortah-nak.

– Hát a marásnyomokból – válaszolta Vaelin, és rájött, hogy a hazugság sokkal nehezebb, mint képzelte. – Darabokra tépte.

– Darabokra? – kiáltott fel Nortah undorodva. – Mikehl darabokban volt?

– Mer’ a bácsikám aszonta, az Urlishba’ nincsenek barnák – folytatta Dentos tompán. – Csak északabra.

– Le merem fogadni, hogy az a farkas csinálta – suttogta döbbenten Nortah. – A farkas ette meg Mikehlt. Engem is elkap, ha nem lett volna tele a bendője.

– A farkasok nem esznek embert – emlékeztette Dentos.

– Lehet, hogy veszett volt – omlott a priccére megrendülten az imént még diadalittas fiú. – Kis híján megevett egy veszett farkas!

És így ment még sokáig. A vizsgázók egyenként megérkeztek. Vizesen léptek be, de megkönnyebbülten látszottak, hogy kiállták a próbát, ám a hírek hallatán lehervadt az arcukról a mosoly. Dentos és Nortah farkasokról és medvékről vitázott, miközben Barkus kiosztotta kevéske lopott zsákmányát, amit bénult csendben elfogyasztottak. Vaelin beburkolózott a takaróba, és megpróbálta kiverni a fejéből Mikehl ernyedte, élettelen vonásait és a halott hús tapintását a zsákon keresztül, amikor a sekély sírt kaparta a földre...

Órákkal később hideg verejtékben ébredt. Az álom foszlányai szerte-szaladtak, ahogy szeme hozzászókkott a sötéthez. Hálásan üzte őket: a fejében kavargó utolsó képeket legjobb lett volna elfelejteni. A többiek mélyen aludtak, Barkus ezúttal lágyan szuszogott, és a fahasábok némán parázslottak a kandallóban. Kimászott az ágyból, hogy felélessze a tüzet, mert a szobában uralkodó sötétség jobban megijesztette, mint az erdő homálya.

– Nincs több tűzifa, testvér.

Megfordult, és Caenist látta, aki az ágyán ült. Vizes ruhái nedvesen csillogtak az ablaktáblák között beszűrődő, tompa holdfényben. Arca árnyékban volt.

– Mikor jöttél vissza? – kérdezte Vaelin, és erősen dörzsölte elzsibbadt kezét. Sosem húlt még ki ennyire.

– Nemrég. – Caenis kongó, örömtelen dünyögésében nyoma sem volt érzelemnek.

– Hallottad, mi történt Mikehllel? – tudakolta Vaelin, és róni kezdte a szobát, hátha a mozgással visszatér az élet eltompult izmaiba.

– Igen – felelte a másik. – Nortah szerint farkas csinálta, Dentos szerint medve.

Vaelin összeráncolta a szemöldökét. Mintha gúny csengett volna ki testvére hangjából. Nem foglalkozott vele. Mindannyian másként fogadták a halálhírt. Mikehl legjobb barátja, Jennis például teli torokból nevetett, és nevetése nem akart abbamaradni. Olyannyira kacagott, hogy aztán Barkusnak kellett egy pofonnal észhez téríteni.

– Medve – bizonygatta az átfázott fiú.

– Biztos ez? – Mintha Caenis megmoccant volna, és Vaelin úgy képzelte, kérdően félrefordítja a fejét. – Dentos szerint te bukkantál rá. Biztosan nagyon csúnya volt.

Mikehl sűrű vére összegyűlt a zsák fenekén, átszivárgott a szöveten és bemocskolta a kezét...

– Amikor visszajöttem, azt hittem, itt talállak. – Vaelin még szorosabban magára tekerte a takarót. – Még a kertben fogadtam Barkusszal, hogy mindenkit megelőzől.

– Ó, valóban úgy lett volna. De valami elterelte a figyelmemet. Rejtélyes dolgot láttam az erdőben, talán te segíthetsz nekem megfejteni a rejtvényt. Mondd, te hogyan értelmeznél egy halott embert, nyállal a torkában? Tolla-
zat nélküli nyílveszővel.

Vaelin többé nem tudott uralkodni a remegésén, és a takaró lecsúszott a válláról a földre.

– Úgy hallottam, az erdő tele van haramiákkal – motyogta vacogó fokkal.

– Ez igaz. Úgy tele van, hogy másik kettőt is találtam. Bár nem nyállal ölték meg őket. Talán medve végzett velük, mint Mikehllal. Talán ugyanaz a medve.

– Ta-talán. – *Mi történik itt?* Vaelin feltartotta a kezét, és remegő ujjait nézte. *Ez nem a hideg hatása. Inkább...* Hirtelen ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy mindent elmondjon Caenisnek, hogy megszabaduljon a szívét nyomó tehertől, hogy beavassa a titkába. Végül is barátok voltak. Legjobb barátok. Ki másnak mondhatta volna el? A rá vadászó orgyilkosok gyűrűjében szüksége lesz egy barátra, aki vigyáz rá. Majd együtt leküzdik őket...

Senkiben se bízz meg... Olyan titok ez, amely a halálotat okozhatja. Sol-lis szavai megkötötték a nyelvét, és megerősítették elhatározásában. Igaz, hogy Caenist a barátjának tekintette, mégsem mondhatta el neki az igazat. A dolog már túlon túl nagyra nőtt, túl komoly jelentőséget hordozott ahhoz, hogy elférjen holmi fiatal fiúk egymásnak elszuttogott titkai között.

Visszatérő akarateréjével remegése is alábbhagyott. Nem is volt már olyan hideg. Az erdőben töltött éjszaka rémülete és borzalmi nyomot hagytak a lelkében, egy sebet, ami talán sohasem gyógyulhat be, de úgy döntött, hogy szembeszáll vele, és legyőzi. Nincs más megoldás.

Felvette a földről lehullt pokrócát, és visszamászott az ágyra.

– Az Urlish tényleg veszélyes hely – mondta. – Jobb lesz, ha leveszed a vizes ruhát, testvér. Sollis mester megnyúz a pálcájával, ha a megfázástól holnap nem tudsz gyakorlatozni.

Caenis mozdulatlanul, némán ült tovább, és lassú, sziszegő sóhaj hagyta el a száját. Aztán felkelt, nekilátott vetkőzni, és a megszokott rendben rakta le a ruhadarabjait, gondosan eltette a fegyvereit, majd becsusszant az ágyába.

Vaelin hátradőlt és azon rimáncodott, ragadja el a kimerültség, álmokkal és mindennel együtt. Arra vágyott, hogy végre véget érjen az éjszaka, hogy a hajnalpír melegét érezhesse, ami leégeti a lelkére telepedett vért és rettegést. *Ez tehát a harcos sorsa? Egy árnyak közt reszketve leélt élet?*

Caenis alig hallhatóan suttogott, Vaelin mégis minden szavát hallotta.

– Örülök, hogy élsz, testvér. Örülök, hogy kijutottál az erdőből.

Bajtársiasság – döbrent rá. – *Az is a harcos élete. Megosztod az életedet azokkal, akik meghalnának érted.* A félelem és a gyomrában érzett émelyítő nyomás nem enyhült, de legalább a bánat éle tompult valamelyest.

– Én is örülök, hogy jól vagy, Caenis – suttogta vissza neki. – Sajnálom, hogy nem tudok segíteni a rejtély megoldásában. Beszélj inkább Sollis mesterrel!

Később soha nem volt képes megfejteni, vajon nevetést vagy sóhaját hallatott akkor Caenis. Sok évvel azután arra gondolt, mennyi szenvedést megspórolt volna magának és másoknak, ha pontosan hallja, ha bizonyosan kiderül, hogy egyik, vagy másik. Akkor sóhajnak hallotta, és szó szerint értelmezte a szavakat, amiket a fiú utoljára még hozzátett:

– Úgy vélem, a jövőnk számos rejtélyt tartogat még.

Másnap máglyát emeltek a gyakorlótéren. Az erdőből vágták a fát, és Sollis utasításai szerint tornyozták egymásra a rönköket. Arra a napra felmentést kaptak az edzés alól, de a munka így is elég nehéznek bizonyult. Vaelin izmai még órákkal azután is fájtak, hogy az újonnan vágott faanyagot feltették a Rendházba tartó szekérre, de ellenállt a késztetésnek, hogy megfogal-

mazza a panaszeit. Mikehl megérdemelt legalább egynapi kemény robotot. Hutril mester kora délután tért vissza, póniján szorosan becsomagolt rakományal. Amikor a kapu felé tartva elment mellettük, a fiúk abbahagyták a munkát, és némán bámulták a zsákba csomagolt testet.

Ez még megismétlődik – eszmélt rá Vaelin. – Mikehl csak az első volt. Ki lesz a következő? Dentos? Caenis? Vagy én?

– Meg kellett volna kérdeznünk – szólalt meg Nortah, amikor a mester átment a kapun.

– Mit? – érdeklődött Dentos.

– Hogy farkas vagy med... – Lebukott, de épp hogy csak elkerülte a fahasábot, amit Barkus vágott hozzá.

A mesterek kora este a máglyára fektették a testet, és a fiúk mind a négyyszázan felsorakoztak a gyakorlótéren, csendesen, saját csapataik társaságában. Sollis és Hutril lemásztak, és az aspektus lépett elő. Lángoló fáklyát tartott magasra csontos, sebhelyes kezében. A máglya mellé állva, kifürkészhetetlen arccal végignézett az egybegyűlt tanoncokon.

– Azért jöttünk ma ide, hogy végső útjára kísérjük a porhüvelyt, ami elesett testvérünket életében hordozta – szólott, és Vaelin ismét elcsodálkozott azon képességén, hogy az egész tömeg számára érthetően hallatja nyugodt hangját.

– Azért jöttünk ma ide, hogy hálát mondjunk a kedvességéért és bátorságáért, és megbocsássunk neki gyengesége óráiért. A testvérünk volt, a Rend szolgálatában esett el, és ez a megtiszteltetés mindnyájunkat elér egyszer. Most már az eltávozottakkal van, szelleme velük együtt vezérel minket a Hit szolgálatában. Foglaljátok őt most gondolataitokba, mondjátok el hálátokat és bocsátsatok meg neki, emlékezzetek rá most és mindörökké!

Leeresztette a fáklyát a farakáshoz, és a farönkök közötti résekbe illesztett almafa gyújtóshoz érintette a lángot. A tűz hamarosan egyre magasabbra csapott, füst szállt fel, és az édes almaillat egykettőre elveszett az égő hús bűzében.

A lángokat bámuló Vaelin megpróbált emlékezni Mikehl kedvességére és bátorságára, hogy nemes és részvételi emléket vihessen magával a szertartásról, de helyett mindig az a nap ötlött az eszébe, amikor Mikehl Barkusszal szövetkezve borsot tett egy abrakos zsákba az istállóban. Rensial mester feltette a zsákot az egyik újonnan beszerzett csődör orrára, és az

állat az orrlikából kiáradó takonyzuhatag közepette kis híján halálra rúgta. Az bátor tett volt? Kemény büntetést kaptak, az szent igaz, bár a csínytevők megesküdték volna rá, hogy megérte a verést. Az eset csakhamar kicsuszszant Rensial mester zavaros elméjéből, és elmerült emlékezetének ködös mocsarában.

Figyelte, amint a lángok egyre emelkednek, és felemésztik a hajdanán barátjához tartozó megcsonkított húst és csontot, és arra gondolt: *Sajnálom, Mikehl. Sajnálom, hogy miattam haltál meg. Sajnálom, hogy nem tudtam a segítségedre sietni. Ha erőmből telik, egy nap megtalálom azt, aki odaküldte az embereit, és keservesen megfizet az életedért. Hálám veled száll a sírba.*

Körülnézett, és azt látta, hogy a legtöbben már elszállingóztak vacsorázni, de a saját csoportja még mindig ott vesztegelt, még Nortah is, bár sajnálkozás helyett inkább unalom ült az arcán. Jennis némán zokogott, két karjával átölelte magát, és könnyek csorogtak az arcán.

Caenis rátette a kezét Vaelin vállára.

– Menjünk enni! A testvérünk már eltávozott.

A megszólított bólintott.

– Éppen arra gondoltam, ami az istállóban történt. Emlékszel az abrakos zsákra?

Caenis kurtán elvigyorodott.

– Emlékszem. Irigy voltam, hogy nem nekem jutott hamarabb eszembe.

Visszabandukoltak az étkezőbe. Barkus maga után húzta a még mindig hüppögő Jennist, a többiek pedig megosztották egymással emlékeiket Mikehlről, miközben a tűz tovább égett a hátuk mögött, és felemésztette testvérük testét. Reggelre a maradványokat valaki eltakarította, és csak egy fekete hamukör maradt a fűben. A rá következő hónapokban és években aztán az is egészen elhalványult.